

การพัฒนาแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนวัดพุทธบูชา

สารนิพนธ์
ของ
ชุตติภณ สุวรรณรักษ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชากรมัธยมศึกษา

พฤษภาคม 2549

การพัฒนาแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนวัดพุทธบูชา

สารนิพนธ์
ของ
ธฤตภณ สุวรรณรักษ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา

พฤษภาคม 2549

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การพัฒนาแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนวัดพุทธบูชา

บทคัดย่อ
ของ
ชฤตภณ สุวรรณรักษ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา

พฤษภาคม 2549

ชอุตถภณ สุวรรณรักษ์. (2549). การพัฒนาแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพุทธบูชา. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุมานิน รุ่งเรืองธรรม.

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพุทธบูชา

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนวัดพุทธบูชา จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จำนวน 1 ห้องเรียน

แบบการวิจัยที่ใช้คือการวิจัยเชิงทดลองแบบ One group pretest - posttest design ใช้ระยะเวลาในการทดลองจำนวน 15 ชั่วโมง เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย แบบทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำ และแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำ สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ t - test แบบ Dependent Group

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนหลังการใช้แบบฝึกดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

THE DEVELOPMENT OF CLUSTERS ARTICULATION WORKBOOKS
FOR MATTHAYOMSUKSA I STUDENTS AT WATPHUTTHABUCHA SCHOOL

AN ABSTRACT
BY
THARITPHON SUWANNARAK

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education degree in Secondary Education
at Srinakharinwirot University

May 2006

Tharitphon Suwannarak. (2006). *The Development of Clusters Articulation Workbooks for Matthayomsuksa I Students at Watphutthabucha School*. Master's Project, M.Ed. (Secondary Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Asst. Prof. Sumanin Rungruangtham.

The purpose of this research was to develop the clusters articulation workbooks for Matthayomsuksa I Students at Watphutthabucha School.

The samples were 40 Matthayomsuksa I students in the second semester of the 2005 academic year, Watphutthabucha School. They were selected by Cluster Random Sampling for 1 classroom.

The design of this research was the one group pretest - posttest design, They were taught through the clusters articulation workbooks for fifteen 60 - minute periods. The instruments used for this research were clusters articulation tests and clusters articulation workbooks. The data were statistically analyzed by t - test for Dependent Group.

The results of this study revealed that the ability of clusters articulation was significantly increased after the experiment at .05 level.

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์จาก ผศ. สุมาโนthin รุ่งเรืองธรรม อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ผศ. ดร. บังอร พานทอง และ ผศ. ขจรศรี ชาติกานนท์ กรรมการสอบสารนิพนธ์ ท่านทั้งสามได้กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ ตลอดจนตรวจแก้สารนิพนธ์จนเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาของท่าน จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทางภาษาไทย คือ ผศ. สุมาโนthin รุ่งเรืองธรรม ผศ. ขจรศรี ชาติกานนท์ และ ครูธารรัตน์ บุญประเทือง ท่านทั้งสามได้กรุณาให้คำแนะนำและตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการ สันติ ธนวรรณ คณะครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนวัดพุทธบูชา ที่ให้ความอนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกตลอดระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย และขอชื่นชมนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนวัดพุทธบูชา ที่ให้ความร่วมมือในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณกัลยาณมิตรเพื่อนนิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการมัธยมศึกษา กลุ่มการสอนภาษาไทย (เหมพรรณ โนทะยะ นิลวรรณ เจตวรัญญู รักตามา ธนาวรรณิต โสภิต รุ่งทอง รัตนาวลี คำชมภู วชิราพรรณ จันทร์เทศ และ จุติตา คงดวง) ที่คอยเป็นกำลังใจและให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดีเสมอมาโดยตลอด

คุณค่าและประโยชน์ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาแด่พระคุณบิดา มารดา ตลอดจนครูทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอน ชี้แนะแนวทางการศึกษา และประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัยจนสามารถประสบความสำเร็จได้มาจนถึงทุกวันนี้

ชฤตภณ สุวรรณรักษ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย	3
ความสำคัญของการศึกษาวิจัย	3
ขอบเขตการศึกษาวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
สมมติฐานในการศึกษาวิจัย.....	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงคำควบกล้ำ	5
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก	13
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ	20
3 วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย	24
การเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	24
การสร้างเครื่องมือในการศึกษาวิจัย	24
การดำเนินการวิจัย	26
การวิเคราะห์ข้อมูล	28
สถิติที่ใช้ในการศึกษาวิจัย	28
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	31
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	31
ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล	31
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	31
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	33
ความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย.....	33
สมมติฐานในการศึกษาวิจัย.....	33
การดำเนินการวิจัย	33

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ)	
สรุปผลการวิจัย.....	35
อภิปรายผล.....	35
ข้อเสนอแนะ.....	36
บรรณานุกรม	38
ภาคผนวก	43
ภาคผนวก ก. แบบทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำ.....	44
ภาคผนวก ข. แบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำ.....	48
ภาคผนวก ค. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	95
ภาคผนวก ง. หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย	110
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	113

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แบบการวิจัยเชิงทดลอง	26
2 ขั้นตอนการดำเนินการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึก.....	27
3 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของการออกเสียงคำควบกล้ำ ก่อนการฝึกและหลังการฝึก.....	31
4 เปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนในการออกเสียงคำควบกล้ำ ก่อนการฝึก และหลังการฝึก	32
5 จำนวนคำที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดก่อนการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ.....	96
6 จำนวนคำที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดหลังการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ	100
7 แสดงค่าร้อยละของคำที่นักเรียนออกเสียงผิดก่อนการฝึกและหลังการฝึกและค่าร้อยละ ที่นักเรียนออกเสียงผิดลดลง	104
8 ผลต่างคะแนนของนักเรียนที่ออกเสียงคำควบกล้ำก่อนการฝึกและหลังการฝึก	108

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน และเป็นเครื่องอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ในด้านการศึกษาระดับปริญญาตรีเป็นพื้นฐานนำไปสู่การเรียนรู้อื่น ๆ ผู้ที่มีความสามารถหรือทักษะทางภาษาดีจะสามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้ดีด้วย อีกประการหนึ่ง การติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยกันนั้นจะสัมฤทธิ์ผลเพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับการใช้ภาษาสื่อสารด้วยการพูดหรือภาษาเขียนก็ได้ ในส่วนของการสื่อสารด้วยภาษาพูดนั้นมีความสำคัญที่การออกเสียง ถ้าผู้พูดออกเสียงได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่วชัดเจน ก็จะทำให้การสื่อสารเป็นไปตามวัตถุประสงค์ แต่ถ้าออกเสียงไม่ชัดเจนหรือผิดเพี้ยนไปก็จะทำให้การสื่อความหมายผิดตามไปด้วย ซึ่งส่วนมากมักจะประสบปัญหาในประเด็นของการออกเสียง “ควบกล้า”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช (2526 : 5) ทรงมีพระราชดำรัสถึงความสำคัญของภาษาไทยว่า “... ภาษาไทยเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ คนไทยโชคดีที่มีภาษาเป็นของตนเองแต่โบราณกาลจึงสมควรอย่างยิ่งที่ต้องรักษาเอาไว้ ปัญหาเฉพาะด้านการรักษาภาษามีหลายประการ อย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในทางออกเสียง คือการออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน ...”

ดุซงญอ ชานีโรคคานต์ (2520 : 17) ให้ความเห็นว่า “... การออกเสียงไม่ชัดเจนหรือไม่ถูกต้องอาจทำให้เข้าใจผิดไปได้ เช่น รัก กับ ลัก, ฟัน กับ ควัน มีความหมายต่างกัน ถ้าใช้ผิดก็ทำให้เข้าใจผิดได้ ...”

การออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาไทยนั้นมีปัญหาในการออกเสียงค่อนข้างมาก โดยเฉพาะการออกเสียงพยัญชนะ เสียงพยัญชนะที่ผู้ใช้ภาษาออกเสียงไม่ชัดเจนหรือไม่ถูกต้องมีทั้งพยัญชนะเดี่ยว เช่น ร ล ส ท และ พยัญชนะประสมที่เป็นคำควบกล้าทั้ง 11 เสียงในภาษาไทย

ปัญหาในการออกเสียงคำควบกล้านั้นมักเกิดขึ้นกับผู้ใช้ภาษาทุกกลุ่ม ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากการออกเสียงคำควบกล้าจะออกเสียงยากกว่าการออกเสียงที่ไม่มีตัวควบ และไม่ได้รับการฝึกฝนให้ออกเสียงอย่างถูกต้อง เมื่อเกิดความเคยชินก็จะออกเสียงตามสบาย จนในที่สุดก็กลายเป็นปัญหาของการสื่อสารภาษาไทย นอกจากการใช้ภาษาผิดพลาดด้วยสาเหตุดังกล่าวแล้วสาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งคือการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม ซึ่งส่งผลให้ภาษาต่างประเทศเข้ามาปะปนในภาษาไทย และมีอิทธิพลต่อการออกเสียงและการเขียนภาษาไทยด้วย

ชลธิรา กลัดอยู่ และคณะ (2521 : 25) ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับการออกเสียงคำควบกล้าไว้ว่า “... บางคนไม่สามารถอ่านออกเสียง กว หรือ คว ได้จะออกเสียงเป็น ฟ หมด เช่น ห้องนี้ ฟ้างฟ้างยืนอยู่กลางห้องแล้วรู้สึกเฟ้งฟ้างจ้ง ที่เป็นเช่นนี้เพราะวิธีออกเสียง กว คว และ ฟ คล้ายคลึงกัน

เมื่อออกเสียง ก ลิ่นจะตะเพดานอ่อนพร้อมกันนั้นก็ห่อปากเสียงก็จะกลายเป็นเสียงควบกล้า กว ส่วน ฟ ฟันบนแตะริมฝีปากล่าง ลมจะสอดแทรกออกมาตามช่องฟันออกเสียงได้ง่ายกว่า กว หรือ คว เพราะเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว นอกจากนี้ยังมีที่ออกหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้า ขว คว เป็น ฝ อีกด้วย เช่น ขวัญ เป็น ฟัน ...”

การแก้ไขปัญหาการออกเสียงคำควบกล้าที่ไม่ถูกต้องชัดเจนนั้นสามารถแก้ไขได้ด้วยการฝึกฝนการออกเสียงอย่างถูกวิธี

ประเสริฐ เศษิต (2518 : 5) กล่าวว่า “ปัญหาการออกเสียงให้ชัดเจนนี้สามารถแก้ไขได้ถ้าได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอและสม่ำเสมอ ฉะนั้นการฝึกหัดให้นักเรียนได้ใช้อยู่เสมอจะทำให้นักเรียนใช้ได้ถูกต้อง และเกิดความชำนาญ ครูที่สอนไม่ควรปล่อยปละละเลยควรฝึกนักเรียนมาแต่ต้น ๆ ”

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2539 : 57 - 58) ได้กล่าวไว้ทำนองเดียวกันว่า “... อันที่จริงการออกเสียงผิดเพี้ยนไปเช่นนี้เป็นสิ่งที่แก้ไขได้ ฝึกออกเสียงให้ถูกต้องแล้วฝึกบ่อย ๆ จนได้ผล ...”

อนึ่ง การแก้ไขปัญหาการออกเสียงคำควบกล้าให้ชัดเจนและถูกต้องนี้สามารถกระทำได้โดยการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งครูผู้สอนจะเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือนักเรียน ฉะนั้นการฝึกหัดให้นักเรียนออกเสียงคำควบกล้าอยู่เสมอนั้นจะทำให้นักเรียนเกิดความชำนาญและใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง

ในการฝึกทักษะจำเป็นต้องอาศัยแบบฝึกหัดเพื่อทบทวนความเข้าใจและฝึกในเรื่องที่ได้เรียนไปแล้ว ครูส่วนมากจะใช้แบบฝึกหัดที่มีอยู่ในหนังสือแบบเรียนให้นักเรียนฝึกหัดหลังการเรียน ดังที่สายสุนีย์ สกุลแก้ว (2534 : 31) กล่าวว่าหนังสือแบบเรียนบางเล่มมีแบบฝึกหัดเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีเลย ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของครูโดยตรงที่จะสร้างแบบฝึกหัดให้เหมาะสมกับเรื่องที่สอนเพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะและเข้าใจมากขึ้น ครูจะต้องเลือกให้เหมาะสมกับเรื่องที่สอนเพื่อให้แบบฝึกหัดนั้นมีประสิทธิภาพสูงและเหมาะสมกับนักเรียนมากที่สุด

การใช้แบบฝึกประกอบในการเรียนการสอนนั้นมีความสำคัญหลายประการ เช่น ทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น เพราะแบบฝึกจะเป็นเครื่องมือทบทวนความรู้ที่นักเรียนได้เรียนและทำให้เกิดความชำนาญคล่องแคล่วในเนื้อหาวิชาเหล่านั้นยิ่งขึ้น อีกประการหนึ่ง คือ ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน ซึ่งจะช่วยให้ครูสามารถปรับปรุงเนื้อหา วิธีสอนและกิจกรรม ตลอดจนสามารถช่วยนักเรียนได้ดีที่สุดตามความสามารถ และนอกจากนี้การใช้แบบฝึกยังทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่น โดยสามารถทำงานได้ตามลำพัง มีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย และสามารถประเมินผลงานตนเองได้

กล่าวโดยสรุป แบบฝึกมีความสำคัญอย่างมาก โดยเฉพาะในการเรียนการสอนภาษาไทยต้องเน้นการฝึกทักษะเบื้องต้น คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน เพราะว่าการฝึกทักษะทางภาษาดังกล่าวเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการดำรงชีวิต ฉะนั้นแบบฝึกจะทำให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วซึ่งจะช่วยให้พัฒนาการทางภาษาดีขึ้น

จากประเด็นปัญหาดังกล่าวข้างต้นประกอบกับลักษณะที่เด่นและน่าสนใจของแบบฝึก จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการแก้ปัญหาการออกเสียงคำควบกล้า โดยการพัฒนาแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ามาใช้ในการสอนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพุทธบูชา

ความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย

1. เพื่อสำรวจปัญหาในการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพุทธบูชา
2. เพื่อพัฒนาแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพุทธบูชา

ความสำคัญของการศึกษาวิจัย

ผลของการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอน โดยสามารถนำแบบฝึกชุดนี้ไปใช้ในการสอนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนเกี่ยวกับการออกเสียงคำควบกล้ำ และเป็นแนวทางในการปรับปรุงวิธีสอนเรื่องการออกเสียงคำควบกล้ำ โดยการพัฒนาแบบฝึกสำหรับนักเรียนชั้นอื่น ๆ ต่อไป

ขอบเขตการศึกษาวิจัย

1. **ประชากร** ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนวัดพุทธบูชา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร เขต 3 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 12 ห้องเรียน รวมนักเรียนประมาณ 480 คน
2. **กลุ่มตัวอย่าง** กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนวัดพุทธบูชา จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จำนวน 1 ห้องเรียน
3. **ระยะเวลาที่ใช้ในการฝึก** ใช้ระยะเวลาในการฝึกสัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง เป็นเวลา 5 สัปดาห์ รวมจำนวนทั้งหมด 15 ชั่วโมง
4. **ตัวแปรที่ศึกษา**
 - 4.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ แบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำ
 - 4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

แบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำ หมายถึง แบบฝึกในการออกเสียงคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำ ซึ่งผู้วิจัยพัฒนาขึ้นอย่างมีลำดับขั้นตอน โดยเรียงลำดับเนื้อหาการฝึกจากง่ายไปหายาก และมีทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก เพื่อใช้สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพุทธบูชา มีจำนวนทั้งหมด 11 แบบฝึก โดยแต่ละแบบฝึกมีขั้นตอนการฝึก 3 ขั้น คือ

- ขั้นที่ 1 ขั้นการฟังเพื่อแยกความแตกต่างของเสียง
- ขั้นที่ 2 ขั้นการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ
- ขั้นที่ 3 ขั้นการประเมินผล

แบบทดสอบ หมายถึง แบบทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพุทธบูชา ก่อนและหลังการเรียนด้วยแบบฝึก จำนวน 1 ฉบับ มีลักษณะเป็นบทอ่านร้อยแก้วและร้อยกรอง

คุณภาพของแบบฝึก หมายถึง ประสิทธิภาพของแบบฝึกแต่ละชุดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและกำหนดไว้ในระดับ 80 / 80

80 จำนวนแรก หมายถึง ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนจากแบบฝึก คิดเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบฝึก

80 จำนวนหลัง หมายถึง ค่าประสิทธิภาพของพฤติกรรมหลังจากทำแบบฝึกที่เปลี่ยนในตัวผู้เรียน คิดเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบ

สมมติฐานในการศึกษาวิจัย

นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสามารถออกเสียงคำควบกล้ำได้ดีกว่าก่อนการเรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

รายการเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ผู้วิจัยนำมาสนับสนุนประเด็นในการศึกษา จำแนกตามประเภทของเอกสาร ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงคำควบกล้ำ
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงคำควบกล้ำ

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีลักษณะพิเศษอย่างหนึ่งคือ เสียงบางเสียงใช้พยัญชนะสองเสียงควบกล้ำกัน หมายถึง พยัญชนะสองตัวประสมด้วยสระเดียวกัน และออกเสียงพยัญชนะสองเสียง พร้อมกัน เช่นคำว่า ปลา กราย กวาด เพรา เรียกคำที่อ่านออกเสียงพยัญชนะสองเสียงพร้อมกันนี้ว่า “เสียงควบกล้ำ” หรือ “คำควบกล้ำ” ในหนังสือหลักภาษาของพระยาอุปกิตศิลปสาร ได้แบ่งอักษรควบกล้ำไว้เป็น 2 ประเภทคือ

1. อักษรควบแท้ หมายถึง คำที่มีพยัญชนะ 2 ตัวเรียงกัน ออกเสียงพร้อมกันเป็นพยัญชนะต้น ได้แก่

ก	กร	กล	กว
ข	ขร	ขล	ขว
ค	คร	คล	คว
ต	ตร		
ป	ปร	ปล	
ผ		ผล	
พ	พร	พล	

2. อักษรควบไม่แท้ หมายถึง อักษรที่มีรูปพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะที่ควบ ร ล ว แต่ออกเสียงพยัญชนะหน้าตัวเดียว เช่น เคร้าสร้อย จริง เสร็จ สระ ประเสริฐ ปราศรัย หรือออกเสียงเปลี่ยนเสียงไป เช่น ฉะเชิงเทรา ทรัพย์ ทรวดทรง ทราบ ทราย ทรวดโถม เป็นต้น

คำควบกล้ำในภาษาไทยนี้เท่านั้นที่มีหลักฐานปรากฏอยู่มีมาตั้งแต่สมัยสุโขทัยจากศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหง พบว่ามีคำควบกล้ำอยู่ เช่น ...ในน้ำมีปลา, ใครใคร่ค้าม้าค้า, ที่ปากประตูมีกระดิ่งแขวน, ไพร่ฟ้าหน้าใส ฯลฯ

ในหนังสือ นิตินสารสาธก ของพระยาศรีสุนทรโวหาร (น้อย อาจารยางกูร) กล่าวถึง คำที่ใช้
อักษร ร ล ว ควบกล้ำว่ามีเสียงควบกล้ำกับ ร ล ว รวม 21 เสียง เรียกว่าอักษรประโยค ซึ่งมี 7
หมวด คือ

1. ก กร กล กว
2. จ จร จล จว
3. ต ตร ตล ตว
4. ป พร ปล ปว
5. ค คร คล คว
6. ท ตร ทล ทว
7. พ พร พล ปว

อักษรทั้ง 7 หมวดนี้ ปัจจุบันยังคงมีใช้อยู่ได้แก่ เสียง กร ขร คร ตร พร พล กล ชล
คล ปล พล ผล กว ขว คว (พระยาศรีสุนทรโวหาร. 2504 : 39)

ปัญหาการออกเสียงคำควบกล้ำ

ปัญหาการออกเสียงคำควบกล้ำเกิดขึ้นได้ทั้งในหมู่นักเรียนและผู้ใหญ่ การออกเสียงคำควบกล้ำ ไม่
ชัดเจนทำให้ภาษาเกิดการเปลี่ยนแปลง ก่อให้เกิดความสับสนทางภาษา ทำให้สื่อความหมายไม่ตรงกัน
นอกจากนี้ยังทำให้ผู้พูดเสียบุคลิกภาพไปด้วย ความผิดพลาดในการออกเสียงคำควบกล้ำ ดังกล่าวอาจมี
สาเหตุจากปัญหาดังนี้

1. ปัญหาจากครู ครูส่วนมากไม่ระมัดระวังการอ่านคำควบกล้ำ หรือครูเหล่านั้นอาจจะ
มาจากครอบครัวหรือชุมชนที่พูดภาษาอื่นที่ออกเสียงภาษาไทยไม่ชัดเจนจึงไม่ระมัดระวังในเรื่องนี้
2. ปัญหาจากเด็ก เด็กที่เข้ารับการศึกษานี้ในโรงเรียนอาจจะมาจากครอบครัวและชุมชนที่
พูดภาษาอื่นเป็นจำนวนมาก เมื่อมาอยู่ร่วมกันก็มักจะพูดภาษาตามท้องถิ่นของตนเองใช้ภาษาไทยผิด ๆ
เด็กอื่น ๆ ก็มักจะตามอย่างไปด้วย
3. ปัญหาทางสังคม เด็กที่มาจากครอบครัวยากจน อยู่ในชุมชนที่พูดภาษาไทยไม่ถูกต้อง
โอกาสที่จะใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องก็เฉพาะเวลาที่อยู่ในห้องเรียนเท่านั้น ดังนั้นจึงมักจะพูดหรืออ่านตาม
เด็กส่วนใหญ่

พยุง ญาณโกมุท (2501 : 624) ได้กล่าวถึงสาเหตุการออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัดเจนว่า

1. เกิดจากการเอาอย่างผิด เด็กเอาอย่างผู้ใหญ่ เช่น เด็กจีนที่เกิดในประเทศไทยเอาอย่าง
บิดามารดาของตนที่พูดภาษาไทยไม่ชัด ส่วนมากมักจะพูดคำที่ใช้อักษรควบ ร ล ว ไม่ชัดจะพูด ปลา
เป็น ปา ครู เป็น คู นอกจากเลียนแบบผู้ใหญ่แล้วเด็กยังเอาอย่างเพื่อนด้วย

2. อวัยวะการออกเสียงบทร้อง อวัยวะที่ออกเสียงที่เกี่ยวกับการออกเสียงคำควบกล้ำ มีดังนี้

2.1 ริมฝีปาก ถ้าริมฝีปากแห้งหรือไม่สามารถห่อหรือจับได้ เด็กจะไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะ ป ว พ ได้ถูกต้อง จะทำให้ไม่สามารถออกเสียงที่ใช้อักษรควบได้ชัดเจน

2.2 ลิ้น นับว่าเป็นสิ่งสำคัญมากที่ใช้ในการออกเสียงอักษรควบ ถ้าลิ้นแข็งมีขนาดเล็กใหญ่เกินไปหรือว่าสั้นผิดปกติย่อมทำให้ไม่สามารถออกเสียง ก ข ค ร ล ได้ถนัด

2.3 ฟัน หมายถึง ฟันหน้า ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการออกเสียงคำที่ใช้อักษรควบ ถ้าฟันเสีย เช่น ฟันหน้าฟันเหยิน หรือฟันห่างก็จะทำให้การออกเสียงไม่ดี

3. ปัญหาจากการสอนของครูในชั้นประถมต้น โดยเฉพาะครูในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 วางรากฐานไว้ไม่ดี ออกเสียงไม่ชัดเจน ไม่เอาใจใส่แก้ไขฝึกหัดเด็ก เด็กจะจำผิดตั้งแต่แรก เกิดความเคยชินติดนิสัยการออกเสียงไม่ชัดเจน หรือออกเสียงผิดพลาดไปได้

สุตารัตน์ เอกวานิช (2519 : 8) ได้กล่าวถึงปัญหาการออกเสียงคำที่ใช้อักษร ร ล ควบกล้ำว่ามีลักษณะดังนี้

การออกเสียงพวกที่ใช้อักษร ร และ ล ควบกล้ำ ร เป็นพยัญชนะลิ้นร่ว ล เป็นพยัญชนะข้างลิ้น ลักษณะปลายลิ้นจรดโคนลิ้น ลิ้นงอและม้วนให้ลมออกข้างลิ้น ได้แก่ กร กล ขร คร คล พร ปล ทร และ ผล คำเหล่านี้ส่วนใหญ่ผู้ที่ออกเสียง ร ล ไม่ชัดเจนจะมีปัญหา คือ ออกเสียงคำที่มีอักษร ร ล ควบกล้ำไม่ชัดเจนตามไปด้วย จะออกเสียงสับสน เช่น ปลาบปลื้ม เป็น ปราบปริ่ม พรวดพราด เป็น พลวดพลาด เป็นต้น หรือไม่ออกเสียง ร ล ที่ควบกล้ำอยู่เลย เช่น ตรง ออกเสียงเป็น ตง เพราะออกเสียงได้ง่ายกว่า และไม่ได้รับการฝึกฝนให้ออกเสียงให้ถูกต้อง เมื่อเคยชินเข้าก็พอใจที่ออกเสียงตามสบาย ไม่ต้องรัวลิ้นหรือห่อลิ้น เราจึงได้ยินคำเหล่านี้อยู่เสมอ เช่น จะบับปุงเปียนแปงปะเทศ

ชลธิรา กัดออยู่ (2517 : 15) ได้กล่าวถึงปัญหาการออกเสียงคำที่ใช้อักษร ว ควบกล้ำ เป็นพยัญชนะกึ่งสระ ออกเสียงที่ริมฝีปากคล้ายกับออกเสียงสระอู ได้แก่ กว ขว และ คว ออกเสียงเป็น กว เช่น ควัน เป็น กวัน ควาย เป็น กวาย เป็นต้น มักจะเป็นพวกที่ออกเสียงคำที่มีอักษร ว ควบกล้ำ สลับกับเสียงเดี่ยวที่มีลักษณะคล้ายกัน เช่น

ออกเสียง กว คว เป็น ฟ

ห้องฟ้ากว้างและทะเลก็ดูเคว้งคว้างจ้ง เป็น

ห้องฟ้าฟ้างและทะเลก็ดูเฟ้งฟ้างจ้ง

ออกเสียง ขว เป็น ผ

หันหน้าไปทางขวา แล้วแขวนเสื้อไว้ เป็น

หันหน้าไปทางฝา แล้วแผ่นเสื้อไว้

เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะเสียง กว ขว คว และ ฟ ฝ นี้มีวิธีออกเสียงที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งเมื่อออกเสียงแล้วจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายผิดไปโดยสิ้นเชิงเพราะเป็นคนละหน่วยเสียง

จากการรายงานการสัมมนาภาษาไทย เรื่องวิธีช่วยกันให้นักเรียนพูดและอ่านได้ถูกต้อง ของคณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2509 : 97) โดยได้เสนอสาเหตุที่นักเรียนพูดเสียงควบกกล้าไม่ชัดเจนเนื่องมาจาก

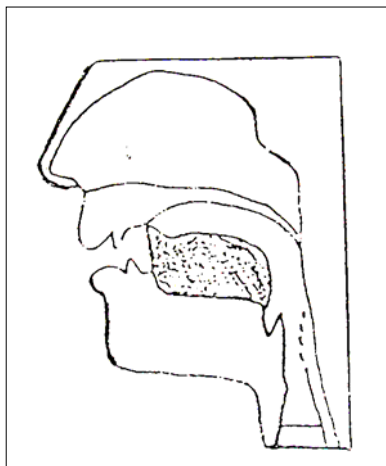
1. นักเรียนเป็นคนจีน โดยมากจะพูดไม่ชัด
2. เพราะไม่ได้ฝึกมาตั้งแต่เด็ก ๆ เมื่อโตขึ้นเด็กจะพูดไม่ได้
3. ผู้ปกครองไม่มีเวลามาสอนฝึกฝนให้เด็กพูดตัวควบกกล้า
4. ครูเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีของเด็ก เด็กจึงนำไปใช้ไม่ถูกต้อง
5. ถ้าเด็กคนใดพูดได้ถูกต้อง เพื่อน ๆ จะหัวเราะกัน
6. เด็กไม่เห็นความสำคัญของการพูด เพราะฉะนั้นเด็กจึงพูดให้เพียงแต่พอรู้เรื่อง โดยที่ไม่ได้คำนึงถึงความกล้ามากนัก
7. อาจจะเป็นมาจากที่เด็กเรียนมาตั้งแต่ระดับประถมศึกษา เมื่อโตขึ้นจึงหัดไม่ได้

จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นว่าปัญหาในการออกเสียงคำที่ใช้ ร ล ว ควบกกล้า นั้นพบเห็นได้เสมอซึ่งสามารถสรุปเป็นปัญหาใหญ่ ๆ ได้ 3 ด้าน คือ

1. ด้านครูผู้สอน คือ ตัวครูผู้สอนไม่เห็นความสำคัญของภาษาไทย วางรากฐานเด็กตั้งแต่ระดับต้น ๆ มาไม่ดี ครูออกเสียงเป็นตัวอย่างที่ไม่ชัดเจน ครูไม่เอาใจใส่แก้ไขฝึกฝนเมื่อพบว่าเด็กอ่านไม่ถูกต้อง
2. สภาพแวดล้อม คือ ผู้ปกครอง เพื่อน และผู้ที่เด็กได้พบเห็นเป็นส่วนใหญ่วัดไม่ชัด ทำให้เด็กเลียนแบบการพูดที่ผิด
3. ความบกพร่องทางด้านร่างกาย คือ อวัยวะในการออกเสียงบกพร่อง เช่น ปากแหว่ง ลิ้นสั้น หรือฟันห่าง เป็นต้น

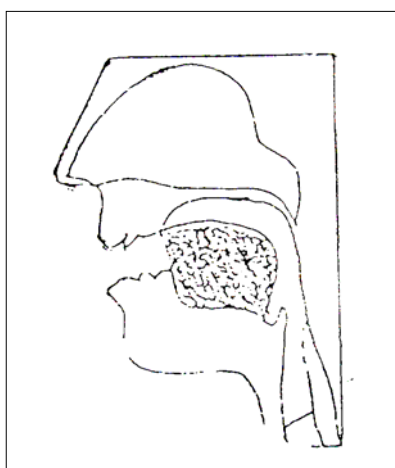
ในการออกเสียงคำที่มี ร ล ว ควบกกล้า นั้น จะต้องรู้ถึงวิธีการออกเสียงพยัญชนะ ร ล ว แต่ละตัวก่อน ซึ่งนันทนา รณเกียรติ (2529 : 20 - 22) และประสงค์ ราชณสุข (2532 : 38 -39) กล่าวไว้สรุปได้ดังนี้

1. เสียง / ร / หรือเสียงรัวลิ้น (Trill) ออกเสียงโดยการยกปลายลิ้นขึ้นแตะปุ่มเหงือกเบา ๆ เมื่อกระแสมผ่านจุดนี้ก็จะทำให้ปลายลิ้นสลับตอก และสลับกันหลาย ๆ ครั้ง ดังภาพ

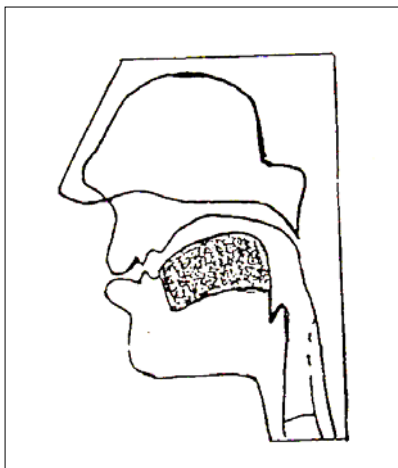
ภาพแสดงการออกเสียง / ร / หรือเสียงรัวลิ้น

2. เสียง / ล / หรือเสียงข้างลิ้น (Lateral) เกิดจากการกักลมไว้ตรงกลางของปากคือ ยกส่วนของลิ้นแตะฐานบนให้สนิท แล้วปล่อยให้ลมผ่านออกมาด้านข้างของลิ้นข้างใดข้างหนึ่ง หรือทั้งสองข้าง ดังภาพ

ภาพแสดงการออกเสียง / ล / หรือเสียงข้างลิ้น

3. เสียง / ว / หรือเสียงริมฝีปาก - เพดานอ่อน ฐานที่เกิดเสียงนี้เป็นการเปล่งเสียงควบกล้ำกันคือ ริมฝีปากล่าง และลิ้นส่วนหน้ากับเพดานอ่อนร่วมกันในการออกเสียง ดังภาพ

ภาพแสดงการออกเสียง / ว / หรือเสียงริมฝีปาก - เพดานอ่อน

เมื่อออกเสียงพยัญชนะ ร ล ว แต่ละเสียงได้คล่องแล้ว จึงออกเสียงควบกล้ำกับพยัญชนะตัวอื่น เช่น กราบ กวาง ควาย ปลาย แต่ถ้าออกเสียงควบกล้ำไม่ได้ให้ออกเสียงโดยวิธีต่อไปนี้

1. ออกเสียงคำควบกล้ำ โดยวิธีแยกเสียงออกเป็น 2 พยางค์ เช่น คำว่า ปลา ให้แยกเป็น 2 พยางค์ คือ ปะ - ลา

2. ออกเสียงคำควบกล้ำที่แยกออกเป็น 2 พยางค์นั้นซ้ำ ๆ ก่อน แล้วจึงเพิ่มความเร็วขึ้นจนออกเป็นเสียงควบกล้ำได้ในที่สุด เช่น

ปะ - ลา	ปะ - ลา	ปะ - ลา	ปลา
ตะ - รา	ตะ - รา	ตะ - รา	ตรา
กะ - หราบ	กะ - หราบ	กะ - หราบ	กราบ

วิธีการแก้ไขการออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัด

พยุ่ง ญาณโกมุท (2501 : 626) ได้เสนอแนะวิธีการแก้การออกเสียงคำที่ใช้อักษรควบไม่ชัด ดังนี้

1. ตรวจสอบวัยวะในการออกเสียง ถ้าบกพร่องเป็นเรื่องของแพทย์ที่แก้ไขได้
2. ถ้าเด็กมีวัยวะที่สมบูรณ์ดี เห็นว่าเด็กเอาอย่างผู้อื่นครุควรชี้แจงแนะนำให้นักเรียนเข้าใจว่าการออกเสียงผิดจะทำความหมายผิดไป

3. การฝึก

3.1 ให้ฝึกโดยยึดความหมายเป็นหลัก

3.2 ให้เด็กได้ฝึกการออกเสียงพยัญชนะที่จำเป็นในการออกเสียงควบเสียงใหม่

ถ้านักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจนไม่ถูกต้อง ครูไม่ควรปล่อยให้เรียนเป็นอันขาดจะต้องให้เด็กได้พูด ได้ออกเสียงที่ถูกต้องทันที

กล่าวโดยสรุป วิธีการแก้ไขการออกเสียงควบกล้ำไม่ชัดเจน คือ ถ้าพบว่านักเรียนมีความผิดปกติของอวัยวะในการออกเสียงให้ปรึกษาแพทย์เพื่อหาทางแก้ไข และถ้าพบว่านักเรียนมีปัญหาในการออกเสียงมาจากการเลียนแบบหรือเอาอย่างการออกเสียงที่ผิดให้แก้ไขโดยใช้ต้นแบบที่ถูกต้อง

วิธีการสอนการออกเสียงอักษรควบกล้ำ

ทัศนาศา นีวรรณ (ม.ป.ป. : 113 -116) ได้เสนอแนะขั้นตอนการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำดังนี้

1. ขั้นการฟัง เป็นขั้นตอนที่ครูต้องออกเสียงให้นักเรียนฟังอย่างถูกต้อง เพื่อให้ นักเรียนได้ฟังจากครู โดยดำเนินการดังนี้

1.1 ครูออกเสียงให้นักเรียนฟังคำละ 3 ครั้ง โดยเขียนลงบนกระดานดำ

1.2 ครูออกเสียงอีกครั้งโดยออกเสียงเป็นคู่ ๆ ให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียน

สังเกตการออกเสียงของครูว่าครูออกเสียงเหมือนกันหรือต่างกัน

1.3 ครูเขียนหมายเลข 1 2 3 บนกระดานดำ แทนเสียงแต่ละคำแล้วอ่านให้นักเรียนฟังโดยให้นักเรียนตอบว่าแต่ละคำหมายเลขอะไร

2. ขั้นอ่านออกเสียง

2.1 เป็นขั้นที่ครูออกเสียงให้นักเรียนฟังคำละ 1 ครั้ง แล้วให้นักเรียนออกเสียงตามพร้อม ๆ กัน และเป็นรายบุคคลหลาย ๆ ครั้ง เช่น

ครูออกเสียง

กรอก

กรอก - กรอก

กลอก - กลอก

นักเรียนออกเสียง

กรอก กรอก กรอก

กรอก - กรอก - กรอก - กรอก

กลอก - กลอก - กลอก - กลอก

2.2 ครูออกเสียงชุดละ 3 คำ สลับกัน แล้วให้นักเรียนออกเสียงเหมือนอย่างครู

ครูออกเสียง

กอก - กรอก - กลอก

นักเรียนออกเสียง

กอก - กรอก - กลอก, กอก - กรอก - กลอก

2.3 ครูใส่หมายเลข 1 2 3 ไว้บนคำที่ต้องการให้ออกเสียง แล้วครูออกเสียง ตัวเลขให้นักเรียนอ่านอักษรควบกล้ำ กระทำได้ทั้งกลุ่มและเป็นรายบุคคล เช่น

1	2	3
กรอก	กลอก	กอก
ครูออกเสียง		
หนึ่ง	สอง	สาม
นักเรียนออกเสียง		
กรอก	กลอก	กอก

2.4 เมื่อนักเรียนสามารถออกเสียงคำเหล่านี้ได้แล้ว ครูก็ฝึกคำอื่นๆ ได้ต่อไป

2.5 ครูให้นักเรียนอ่านบัตรคำควบกล้ำคำอื่น ๆ โดยให้อ่านพร้อมกันหรือเป็นรายบุคคล

2.6 ให้นักเรียนอ่านแถบประโยคพร้อม ๆ กัน หรือเป็นรายบุคคล

นอกจากนี้ กระทรวงศึกษาธิการ (2528 : 6 - 7) ได้ให้แนวทางในการฝึกอ่านคำควบกล้ำ ดังนี้ คำควบกล้ำให้ฝึกอ่านคำที่ประสมอักษรนำก่อน แล้วจึงให้ออกเสียงเทียบเสียงดังนี้

1. อ่านคำที่ประสมอักษรนำก่อน เช่น

ค - ร - อู - ครู
 ก - ล - อี - เกลือ
 ก - ว - า - กวา

2. อ่านออกเสียงเทียบเสียง เช่น

คู - ครู (ลิ้นรัวเล็กน้อย)
 ปา - ปลา (ลิ้นแตะเพดานไม่รัว)
 ขา - ขวา (เสียงกล้ำกันเป็นเสียงใหม่)

ประเทือง คล้ายสุบรรณ (2529 : 118 - 119) อธิบายลักษณะของคำควบกล้ำว่า หมายถึง พยัญชนะใด ๆ ที่เขียนควบกับพยัญชนะ ร ล ว ให้ออกเสียงควบกล้ำกันเป็นการอ่านอย่างอักษรควบแท้ ซึ่งหมายถึง การอ่านออกเสียงพยัญชนะตัวต้นและพยัญชนะตัวควบพร้อมกัน เช่น

กรีดกราย	อ่านว่า	กรีด - กราย
ใกล้ไกล	อ่านว่า	ใกล้ - ไกล
ชวักไขว่	อ่านว่า	ชวัก - ไขว่
ครอบครอง	อ่านว่า	ครอบ - ครอง
คลาย	อ่านว่า	คลาย
ประปราย	อ่านว่า	ประ - ปราย

ประสงค์ ราชณัฐ (2532 : 84 - 91) ได้กล่าวถึงปัญหาการออกเสียงคำควบกล้ำ ร เป็น ล และไม่ออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ไว้ว่าคำที่ใช้พยัญชนะควบกล้ำ ร ล นั้น คนไทยจำนวนไม่น้อย ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ออกเสียงกันไม่ถูกต้องไม่ชัดเจน คือ มักออกเสียงผิดในลักษณะออกเสียงหนึ่งเป็นอีก เสียงหนึ่งหรือใช้เสียงอื่นแทนเสียงที่ถูกต้อง เช่น ปราบ เป็น ปลาบ กรอบ เป็น กลอบ และใน ลักษณะไม่ออกเสียง เช่น ปลา เป็น ปา ครู เป็น คู เป็นต้น จึงสมควรแก้ไขปรับปรุงการออกเสียง ผิด ๆ ดังกล่าวให้ถูกต้อง

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ ครูจะต้องฝึกฝนหรือให้นักเรียนทำแบบฝึกมาก ๆ ดังที่ กมล ดิษฐกมล (2509 : 41) กล่าวว่า สิ่งที่จะช่วยให้พัฒนาการทางภาษาดีขึ้นนั้นคือการนำความรู้ที่ได้เรียนมาแล้วมาฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางมากขึ้นโดยอาศัยแบบฝึกทักษะโดยตรง หัวใจของการสอนวิชาทักษะอยู่ที่ **“การฝึก”** การฝึกอย่างถูกวิธีเท่านั้นที่จะทำให้เกิดความชำนาญคล่องแคล่วว่องไว ทักษะในด้านภาษาเป็น สิ่งจำเป็นที่จะต้องฝึกให้แก่นักเรียนเพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการติดต่อสื่อความหมายกัน อันเป็น วัตถุประสงค์สำคัญของการสอนภาษา ซึ่งการฝึกทักษะทางภาษามีลำดับขั้นดังนี้

1. ให้นักเรียนเข้าใจวิธีการเสียก่อน เช่น วิธีการออกเสียง ร, ล เป็นต้น
2. เมื่อนักเรียนเข้าใจวิธีการดีแล้วจึงลงมือฝึกด้วยการให้ทำแบบฝึกหัด หรือกิจกรรม อื่น ๆ เพื่อฝึกทักษะที่ต้องการ
3. ฝึกบ่อย ๆ สม่ำเสมอ ไม่ทิ้งระยะเวลาจนนักเรียนลืม
4. แบบฝึกหรือกิจกรรมฝึกทักษะจำเป็นต้องทำซ้ำ ๆ กัน โดยใช้กลวิธีพลิกแพลง แบบฝึกหรือกิจกรรมให้มีรูปแบบต่าง ๆ กัน เพื่อที่นักเรียนจะได้ไม่เบื่อหน่ายต่อการฝึก
5. ติดตามผลเพื่อสังเกตดูความก้าวหน้าของนักเรียนภายหลังการฝึกไปแล้วในระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งจะช่วยให้ครูทราบชว่่านักเรียนคนใดมีทักษะเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด และมีข้อบกพร่อง ใด ๆ เพื่อที่จะได้แก้ไขได้ทัน และครูต้องควบคุมการฝึกอย่างใกล้ชิดด้วย

หลักการสร้างแบบฝึก

การสร้างแบบฝึกเป็นสิ่งจำเป็นในการสอนเพราะการฝึกฝนบ่อย ๆ และหลาย ๆ ครั้ง ย่อมทำให้เกิดความคล่องแคล่วได้ มีผู้ให้ข้อแนะนำในการสร้างแบบฝึกไว้หลายท่าน ดังนี้

คิง (ศรีประภา ปาลสุทธิ. 2523 : 13 ; อ้างอิงจาก King. 1973) ได้แสดงความเห็นว่ ึ่งแม้การเรียนการสอนโดยยึดแบบเรียนเป็นหลักจะช่วยให้นักเรียนมีความแม่นยำในการอ่านก็ตาม แต่ถ้ ้ต้องการให้นักเรียนมีความคล่องแคล่วในด้านการพูด การเขียน ครูจำเป็นต้องมีแบบฝึกหัดอื่น ๆ ประกอบ ด้วย มีผู้เห็นสอดคล้องกันคือ ดาคานีย์ (ศรีประภา ปาลสุทธิ. 2523 : 13 ; อ้างอิงจาก Dacanay. 1963) ได้แสดงความคิดว่าการสอนเฉพาะแต่บทเรียนอย่างเดียวไม่พอ บางครั้งต้องมีการสอนซ่อมเสริม

การที่ครูคิดแบบฝึกหัดให้นักเรียนได้ทำเพื่อฝึกฝนทักษะนั้นเป็นสิ่งสำคัญและควรจัดทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติมเสริมบทเรียนหลาย ๆ แบบ เพราะในการสอนไม่มีวิธีใดดีที่สุดเพียงวิธีเดียวจึงไม่ควรใช้เฉพาะขบวนการสอนตามที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียนเท่านั้น การดัดแปลงวิธีการสอนควรเตรียมบทเรียนและเลือกแบบฝึกหัดประกอบนอกเหนือจากที่มีในบทเรียน

ก่อ สวัสดิพิพาณิชย์ (2515 : 1-2) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับเรื่องแบบฝึกหัดว่า

1. ครูต้องเตรียมแบบฝึกหัดอย่างรอบคอบว่าต้องใช้แบบฝึกแบบใด อย่างไร และต้องพิจารณาด้วยว่าแบบฝึกหัดนั้นจะช่วยฝึกทักษะนั้น ๆ จนนำไปใช้ได้หรือไม่
2. ให้แบบฝึกสั้น ๆ แต่หลายแบบ เพื่อฝึกฝนทักษะเดียวกัน
3. ให้ฝึกฝนในสภาพการณ์ที่แตกต่างกัน เช่น คัดบนกระดาน หรือใช้บัตรคำ
4. การประเมินผลต้องประเมินเพื่อดูว่าเด็กเกิดความชำนาญในทักษะนั้นเพียงใด ถ้าไม่ประเมินผลก็จะมีโอกาสฝึกเด็กให้เกิดทักษะที่ต้องการได้

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2516 : 10) กล่าวว่า การสอนภาษาไทยให้สนุกต้องพยายามให้นักเรียนทำแบบฝึกให้มากที่สุด และในแบบฝึกที่นักเรียนทำนั้นจะต้องมีข้อผิดพลาด ครูจะต้องชี้แจงให้นักเรียนทราบว่าผิดตรงไหน อย่างไร แต่มีข้อควรระวัง คือ อย่าให้นักเรียนเกิดความอาย และเมื่อเกิดข้อผิดพลาดจะต้องรีบแก้ไขอย่าปล่อยให้ผ่านไปโดยไม่ได้แก้ไขอย่างเด็ดขาด

นิภา เล็กบำรุง (2518 : 14 - 15) ได้กล่าวถึงหลักการให้แบบฝึกแก่นักเรียนไว้ว่า ครูควรมีหลักการในการให้แบบฝึกเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียน ดังนี้

1. แบบฝึกต้องชัดเจนและแน่นอน ครูต้องอธิบายวิธีทำให้นักเรียนเข้าใจถูกต้อง และกำหนดขอบเขตให้แน่นอน
2. ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของนักเรียน
3. แบบฝึกควรเป็นเรื่องที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว เพราะความรู้หรือประสบการณ์เดิมย่อมเป็นรากฐานหรือประสบการณ์ใหม่ที่จะช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปได้ง่ายและสะดวกขึ้น
4. ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจความสำคัญของแบบฝึก เพื่อให้เล็งเห็นถึงคุณค่า
5. ครูต้องเร้าความสนใจของนักเรียนให้มิต่อแบบฝึกนั้น
6. ครูควรเป็นผู้ตั้งปัญหาขึ้น และปัญหานั้นต้องไม่ยากเกินความสามารถของนักเรียน แต่เร้าความอยากรู้อยากเห็น และช่วยให้นักเรียนอยากแก้ปัญหาขึ้น ๆ
7. การให้นักเรียนรู้เค้าโครงของแบบฝึกเสียก่อนจะเป็นสิ่งเร้าใจให้นักเรียนทำต่อไปจนสำเร็จ
8. เนื่องจากนักเรียนมีความแตกต่างกัน แบบฝึกที่กำหนดให้นักเรียนเก่ง นักเรียนปานกลาง และนักเรียนอ่อนนั้นควรมีความยากง่ายต่างกัน แต่ถ้าให้แบบฝึกอย่างเดียวกันก็ควรพิจารณาคูณภาพของแบบฝึกให้ต่างกันด้วย หรือให้นักเรียนที่เรียนอ่อนมีเวลาทำมากกว่า

หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

การฝึกเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ในการเรียนการสอน ชาญชัย วลีตรังสิมา (2523 : 114) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกกว่าเป็นการจัดสภาพการณ์เพื่อให้ผู้ฝึกเปลี่ยนพฤติกรรมจนสามารถปฏิบัติงาน ที่ได้รับมอบหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในการสร้างแบบฝึกต้องคำนึงถึงหลักการสร้างจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก ลักษณะของแบบฝึกที่ดี ประโยชน์ของแบบฝึก และการนำไปใช้ เป็นต้น

สุจริต เพียรชอบ; และ สายใจ อินทร์พรหม (2523 : 52 - 62) กล่าวถึง การสร้างแบบฝึกกว่า ต้องยึดหลักทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาดังนี้

1. กฎการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ เกี่ยวกับกฎแห่งการฝึกหัด (Law of Excersises) ซึ่งกล่าวว่า สิ่งใดก็ตามที่มีการฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ ย่อมทำให้ผู้ฝึกมีความคล่องแคล่วและสามารถทำได้ดี (Law of use) ในทางตรงกันข้าม สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้รับการฝึกหัด หรือทอดทิ้งไปนานแล้ว ย่อมจะทำได้ไม่ดี (Law of disuse)
2. ความแตกต่างระหว่างบุคคล ควรคำนึงถึงว่านักเรียนแต่ละคนมีความรู้ความถนัด ความสามารถและความสนใจต่างกัน ฉะนั้นในการสร้างแบบฝึกจึงควรพิจารณาถึงความเหมาะสม คือ ไม่ยากและไม่ง่ายจนเกินไป และควรมีหลายแบบ
3. การจูงใจผู้เรียน โดยการจัดแบบฝึกจากง่ายไปหายาก เพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจของนักเรียน ซึ่งจะทำให้เกิดผลสำเร็จในการฝึกและช่วยยั่วยุให้ติดตามต่อไป
4. ใช้แบบฝึกสั้น ๆ เพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย

พรรณิ ชูทัย (2522 : 145 - 148) แนะนำว่า หลักจิตวิทยาที่ควรใช้ในการสร้างแบบฝึก คือ

1. การจูงใจคือการจัดแบบฝึกหัดเรียงตามลำดับจากง่ายไปหายาก จากสั้นไปสูยาว ควรสร้างแบบฝึกให้หลายรูปแบบ โดยให้เหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียนเพื่อช่วยกระตุ้นให้อยากเรียนมากขึ้น
2. การฝึกหัด คือ การให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมซ้ำ ๆ เพื่อช่วยสร้างเสริมความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง
3. ความใกล้ชิด คือ การใช้สิ่งเร้าและการตอบสนองเกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกันจะสร้างความพอใจให้แก่ผู้เรียน
4. กฎแห่งผล คือ การให้ผู้เรียนได้ทราบผลของการทำงานของตนเอง โดยการเฉลยคำตอบให้ทราบ เพื่อให้ผู้เรียนทราบข้อบกพร่องและนำไปปรับปรุงแก้ไข กระบวนการเหล่านี้จะสร้างความพอใจให้แก่ผู้เรียน

โรเซนบวม (สมบุญ คุฎจรียาวัตร. 2523 : 20 ; อ้างอิงจาก Rosenbaum. 1969 : 67) กล่าวว่า ในการจัดทำแบบฝึกนั้นครูต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็กส่วนใหญ่แล้วจัดทำแบบฝึกไว้ให้มาก พอที่เด็กทั้งเก่งและอ่อนจะเลือกทำได้ตามความสามารถและแบบฝึกนั้นควรชัดเจน มีความหมายต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

การใช้หลักจิตวิทยาของเด็กและการเน้นถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในการสร้างแบบฝึกของ โรเซ็นวามนี้ ได้ตรงกับความคิดเห็นของ รัชณี ศรีไพรวรรณ (2517 : 412 - 413) ที่กล่าวถึงหลักในการจัดทำแบบฝึกทักษะว่า

1. ให้สอดคล้องกับจิตวิทยาและพัฒนาการของเด็กและลำดับขั้นของการเรียน เด็กแรกเกิดยังมีประสบการณ์น้อย แบบฝึกทักษะจะต้องอาศัยรูปแบบที่สวยงาม จูงใจเด็กและเป็นไปตามลำดับความยากง่าย เพื่อให้เด็กมีกำลังใจทำ
2. ให้มีจุดมุ่งหมายว่ามุ่งจะฝึกในด้านใด แล้วจัดเนื้อหาให้ตรงกับความต้องการที่วางไว้ ครูต้องจัดทำไว้ล่วงหน้าเสมอ
3. ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็ก ถ้าสามารถแยกตามความสามารถแล้วจัดทำแบบฝึกเพื่อส่งเสริมเด็กแต่ละกลุ่มได้ก็ดียิ่งขึ้น
4. ในแบบฝึกต้องมีคำชี้แจงง่าย ๆ ให้เด็ก ๆ สามารถทำตามคำสั่งได้
5. แบบฝึกต้องมีความถูกต้อง ครูจะต้องตรวจพิจารณาให้ถี่ถ้วน อย่าให้มีข้อผิดพลาดได้
6. การให้เด็กทำแบบฝึกแต่ละครั้งต้องให้เหมาะสมกับเวลา และความสนใจของเด็กเล็ก ๆ ย่อมสนใจจะทำสิ่งใดอยู่ได้ไม่นาน
7. ควรทำแบบฝึกหลาย ๆ แบบ เพื่อให้เด็กเรียนรู้ได้กว้างขวางและส่งเสริมให้เกิดความคิด

ซูซีพ อ่อนโคกสูง (2522 : 73) ได้กล่าวเกี่ยวกับกฎการเรียนรู้จากทฤษฎีการเชื่อมโยงของ ธอร์นไคค์ ดังนี้

1. กฎแห่งความพร้อม ก่อนที่จะมีการเรียนการสอนเกิดขึ้น จะต้องสำรวจดูก่อนว่านักเรียนมีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจหรือยัง ถ้ายังไม่พร้อมต้องมีการจูงใจให้เกิดความพร้อมแล้วจึงสอนให้เกิดการเรียนรู้ โดยยึดหลักความพึงพอใจ
2. กฎแห่งการฝึก เมื่อต้องการให้ผู้เรียนมีทักษะในการเรียนรู้ ต้องให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนและหมั่นฝึกฝนหรือนำสิ่งที่รู้นั้นมาใช้บ่อย ๆ จะทำให้การเรียนรู้นานและคงทนถาวร
3. กฎแห่งผล การให้นักเรียนทราบผลการเรียนทันที และยกย่องชมเชยจะทำให้ นักเรียนเกิดความพอใจและเป็นการเสริมแรงให้อยากเรียนบทเรียนอีก

วรนาถ พ่วงสุวรรณ (2518 : 34 - 37) ได้ทำวิจัยเรื่องการสร้างแบบฝึกการผันวรรณยุกต์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งได้กล่าวถึงหลักในการสร้างและวางแผนการสร้างแบบฝึก สรุปได้ดังนี้

1. ตั้งวัตถุประสงค์
2. ศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหา
3. ชั้นต่าง ๆ ในการสร้างแบบฝึก
 - 3.1 ศึกษาปัญหาในการเรียนการสอน
 - 3.2 ศึกษาจิตวิทยาวัยรุ่นและจิตวิทยาการเรียนการสอน
 - 3.3 ศึกษาเนื้อหาวิชา
 - 3.4 ศึกษาลักษณะของแบบฝึก
 - 3.5 วางโครงเรื่องและกำหนดรูปแบบของแบบฝึกให้สัมพันธ์กับโครงเรื่อง
 - 3.6 เลือกเนื้อหาต่าง ๆ ที่เหมาะสมมาใส่ไว้ในแบบฝึกให้ครบตามที่กำหนด

ลักษณะของแบบฝึกที่ดี

ในการสร้างแบบฝึกสำหรับเด็กมีองค์ประกอบหลายประการ ซึ่งนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ ดังนี้

ศศิธร สุทธิแพทย์ (2517 : 72) ได้ศึกษาพบว่า แบบฝึกที่นักเรียนสนใจและกระตือรือร้นที่จะทำเป็นแบบฝึกที่ดีมีลักษณะดังนี้

1. ใช้หลักจิตวิทยา
2. ลำนวนภาษาง่าย
3. ให้ความหมายต่อชีวิต
4. คิดได้เร็วและสนุก
5. ปลุกความสนใจ
6. เหมาะกับวัยและความสามารถ
7. อาจศึกษาด้วยตนเองได้

นิตยา ฤทธิโยธี (2520 : 1) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีมีดังนี้

1. เกี่ยวข้องกับบทเรียนที่เรียนมาแล้ว
2. เหมาะกับระดับวัยหรือความสามารถของเด็ก
3. มีคำชี้แจงสั้น ๆ ที่มาให้เด็กเข้าใจวิธีทำได้ง่าย
4. ใช้เวลาเหมาะสม คือ ไม่ใช่เวลานานหรือเร็วเกินไป
5. เป็นสิ่งที่น่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถ

ริเวอร์ (River. 1968 : 97 - 105) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. ต้องมีการฝึกนักเรียนมากพอควรในเรื่องหนึ่งก่อนที่จะมีการฝึกเรื่องอื่น ๆ ต่อไป ทั้งนี้ทำขึ้นเพื่อการสอนมิใช่ทำขึ้นเพื่อทดสอบ
2. แต่ละบทควรฝึกโดยใช้แบบประโยคเพียงหนึ่งแบบเท่านั้น
3. ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้แล้ว
4. ประโยคที่ฝึกควรเป็นประโยคที่สั้น ๆ
5. ประโยคและคำศัพท์ควรเป็นแบบที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวันที่นักเรียนรู้จักดี
6. เป็นแบบฝึกที่นักเรียนใช้ความคิดด้วย
7. แบบฝึกควรมีหลาย ๆ แบบเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย
8. ควรฝึกให้นักเรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนไปแล้วนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ลออ การุณยวณิช (2517 : 137 - 138) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับวิธีการฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. ใช้หลักการเรียนรู้ เช่น นักเรียนต้องเข้าใจเป้าหมายที่ฝึก นักเรียนฝึกด้วยความตั้งใจและสนใจอยากทำ
2. การฝึกหัดต้องทำโดยเจาะจงเฉพาะอย่าง ถ้ามีแยกไว้ครูจะนำมาใช้ได้ง่าย
3. ไม่ควรใช้เวลานานเกินไปจนนักเรียนเบื่อ
4. วิธีที่ให้นักเรียนฝึกควรเป็นวิธีที่เป็นระบบ รวดเร็ว ย่นย่อ ครูควรตื่นตัวจับไว้ให้นักเรียนพร้อมที่จะทำ ขจัดสิ่งรบกวนต่าง ๆ
5. ระดับความยากง่ายของแบบฝึกหัดต้องเหมาะสมกับนักเรียน
6. เวลาที่ใช้ในการฝึกในระยะแรก ๆ ควรสั้นก่อนแล้วจึงค่อยเพิ่มเวลาให้มากขึ้น
7. ต้องมีการฝึกหัดเป็นรายบุคคลหรือเฉพาะกลุ่มด้วย เพราะแต่ละคนย่อมมีจุดอ่อนต่างกัน
8. ครูควรให้นักเรียนทราบผลความก้าวหน้าของการทำงานแบบฝึกหัดซึ่งจะเป็นการจูงใจที่ดี
9. เมื่อนักเรียนฝึกหัดแล้วต้องให้นำไปใช้และมีการติดตามผล

กล่าวโดยสรุป ลักษณะของแบบฝึกที่ดีมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. แบบฝึกต้องมีเนื้อหาเหมาะสมกับนักเรียนและตรงกับความสนใจของนักเรียน
2. การให้นักเรียนทำแบบฝึกต้องใช้เวลาเหมาะสมไม่ควรใช้เวลานานเกินไปจนทำให้นักเรียนเบื่อหน่าย
3. ควรมีคำสั่งที่ชัดเจนในแบบฝึก
4. ควรสร้างแบบฝึกจากง่าย ๆ ก่อนแล้วจึงเพิ่มความยากขึ้นเป็นลำดับ
5. ควรให้นักเรียนทราบผลการฝึกและความก้าวหน้าของการทำแบบฝึกทุกครั้ง

6. เนื้อหาในแบบฝึกควรมีความทันสมัยเพื่อจูงใจนักเรียนและเลือกเรื่องที่นักเรียนไม่เคยเรียนมาก่อน

ประโยชน์ของแบบฝึก

แบบฝึกมีประโยชน์ต่อการเรียนวิชาทักษะมาก (Petty. 1963 : 469 - 472) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียน เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบ
2. ช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษาแบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กฝึกทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่จะต้องอาศัยการส่งเสริม และความเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถของเขาจะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น
4. แบบฝึกช่วยส่งเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน โดยกระทำ ดังนี้
 - 4.1 ฝึกทันทีหลังจากเด็กได้เรียนรู้เรื่องนั้น ๆ
 - 4.2 ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
 - 4.3 เน้นเฉพาะเรื่องที่ต้องการฝึก
5. แบบฝึกที่ใช้จะต้องเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง
6. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นเป็นรูปเล่มเด็กสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเองได้ต่อไป
7. การให้เด็กทำแบบฝึกช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของเด็กได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทันที่
8. แบบฝึกที่จัดขึ้นนอกเหนือจากที่อยู่ในหนังสือแบบเรียนจะช่วยให้เด็กได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่
9. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยจะช่วยให้ครูประหยัดแรงงาน และเวลาในการที่จะต้องเตรียมสร้างแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาลอกแบบฝึกจากตำราเรียน ทำให้มีโอกาสได้ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ มากขึ้น
10. แบบฝึกจะช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายเพราะการจัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่มที่แน่นอนย่อมลงทุนต่ำกว่าที่จะพิมพ์ลงในกระดาษไขทุกครั้ง และผู้เรียนสามารถบันทึกและมองเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีระบบและเป็นระเบียบ

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ

การออกเสียงคำควบกล้ำให้ชัดเจนนั้นสามารถแก้ไขได้ถ้าได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอและสม่ำเสมอ ฉะนั้นการให้นักเรียนได้ฝึกออกเสียงคำควบกล้ำอยู่เสมอจะทำให้ นักเรียนสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ดังที่มีนักวิจัยหลายท่านได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ ได้ผลการวิจัยดังนี้

อนันต์ ทิพย์รัตน์ (2514 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับการเขียนคำกล้ำของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย โดยทดลองกับนักเรียนโรงเรียนสายน้ำทิพย์ จำนวน 300 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านคำกล้ำและคำที่มีเสียง ร - ล ของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนคำดังกล่าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประเสริฐ เขยชิต (2518 : 113 - 114) ได้ศึกษาและสร้างแบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษร ร ล ว สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนยานนาเวศวิทยาคม กรุงเทพฯ จำนวน 70 คน ใช้แบบฝึก 15 แบบฝึก ในเวลา 5 ชั่วโมง ผลการวิจัยปรากฏว่าความสามารถในการอ่านและเขียนคำที่มีอักษรควบ ร และ ล ก่อนฝึกและหลังฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าหลังการฝึกแล้วนักเรียนมีความสามารถในการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบเพิ่มขึ้น

สุดารัตน์ เอกวานิช (2520 : 25) ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว คำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยทดลองกับนักเรียนหญิงโรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย จำนวน 70 คน ผลการศึกษพบว่า แบบฝึกการอ่านคำที่ใช้ ร ล ว ควบกล้ำจำนวน 21 แบบฝึก เมื่อนำไปใช้กับนักเรียนแล้วทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำเพิ่มขึ้น

โกสุมภ์ อภาคัพพะกุล (2521 : 52 - 54) ได้ศึกษาและสร้างแบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบ ร ล และ ว สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง จังหวัดราชบุรี จำนวน 67 คน ใช้แบบฝึก 27 แบบฝึก เวลาในการฝึก 22 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า จากการทดสอบสมมติฐานโดยการใช้วิธีทดสอบค่า Z (Z - Test) นักศึกษามีความสามารถในการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าหลังจากการฝึกนักศึกษามีความสามารถอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบกล้ำได้ถูกต้องขึ้น

เกสร รอดเดช (2522 : 54 - 59) ได้ศึกษาและสร้างแบบฝึกเพื่อซ่อมเสริมการออกเสียงพยัญชนะ ง ฟ ฝ คว และ ขว โดยทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนลานสกา ตำบลท่าที อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2521 จำนวน 30 คน ใช้แบบฝึก 15 แบบ ฝึกในเวลา 15 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านออกเสียง ง ฟ ฝ คว และ ขว ก่อนและหลังฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่าหลังฝึกนักเรียนสามารถ ออกเสียงพยัญชนะ ง ฟ ฝ คว และ ขว ได้สูงขึ้น

วิไลวรรณ วิเศษน้อย (2522 : 48 - 52) ได้ศึกษาและสร้างแบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบ ร ล และ ว สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสตรีราชินูทิศ จังหวัดอุดรธานี จำนวน 60 คน ใช้แบบฝึก 16 แบบ ฝึกในเวลา 10 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษร ร ล ว ก่อนและหลังฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่า หลังจากการฝึกนักเรียนมีความสามารถในการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบกล้าได้ถูกต้อง

ศรีประภา ปาลสุทธิ (2523 : 44) ได้สร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงที่ใช้อักษร ร ล ว ควบ กล้าสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทดลองใช้กับนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำควบกล้า ปรากฏว่านักเรียนสามารถอ่านคำที่ใช้อักษรควบได้ถูกต้องมากขึ้นหลังจากการฝึก จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่าการฝึกออกเสียงควบกล้าโดยใช้แบบฝึกสามารถพัฒนาการออกเสียงคำควบกล้าของนักเรียนได้

พรรณธิภา อ่อนแสง (2532 : 88) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียง ร ล ว ของนักเรียนที่พูดภาษาไทยลาว ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป ในโรงเรียนนครไทยวิทยา จังหวัดพิษณุโลก โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนโดยผู้วิจัย กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนโดยครูประจำการ ผลปรากฏดังนี้

1. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสร้างเสริมกระบวนการคิดอย่างมีระบบ มีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้าสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยผู้วิจัย มีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้า ร ล ว ไม่แตกต่างกัน

3. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างแบบฝึกและผู้สอนด้านความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้า ร ล ว

ยุพา บุญหวีสุข (2535 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการสอนซ่อมเสริมด้วย “วิธีพี่สอนน้อง” ที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้าของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า คะแนนการออกเสียงคำควบกล้าที่เพิ่มขึ้นหลังการทดลองสอนซ่อมเสริมของกลุ่ม นักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีพี่สอนน้องไม่สูงกว่าคะแนนการออกเสียงคำควบกล้าที่เพิ่มขึ้นหลังการทดลองสอนซ่อมเสริมของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว

สุวิมล ตันปิติ (2535 : 74 - 76) ได้ศึกษาความสามารถการอ่านออกเสียงคำที่มี ร ล ว ควบกล้าของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยทดลองกับนักเรียนโรงเรียนพร้าโนลัษระ จำนวน 60 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม นักเรียนในกลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยวิธีฝึกทักษะโดยใช้เกม ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนด้วยวิธีฝึกทักษะโดยใช้กิจกรรมตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า

นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้เกม มีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มี ร ล ว ควบกล้ำสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้กิจกรรมตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เสาวคนธ์ ศรีพุทธดิลก (2537 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงที่มีต่อการอ่านคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านราษฎร์ดำเนิน อำเภอหนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิ โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 10 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องและแบบเว้นระยะ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีคะแนนการอ่านคำควบกล้ำสูงขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนมีคะแนนการอ่านคำควบกล้ำสูงขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องและแบบเว้นระยะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องกับนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง และแบบเว้นระยะมีคะแนนการอ่านคำควบกล้ำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องและแบบเว้นระยะมีคะแนนการอ่านคำควบกล้ำสูงขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง

กาญจนา สังสอาด (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนที่มีภาษาอีสานเป็นภาษาถิ่น โดยทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านวังตะเฒ่า อำเภอหนองบัวระเหว จังหวัดชัยภูมิ ทำการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นกับนักเรียนที่มีปัญหาการอ่านจำนวน 15 คน กับนักเรียนที่มีปัญหาการเขียนจำนวน 15 คน จากนั้นนำแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่าน และแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนไปฝึกกับกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ก่อนฝึกและหลังฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงว่าหลังการฝึกแล้วนักเรียนมีความสามารถในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ได้สูงขึ้น

จารุวรรณ พิมพะนิตย์ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถการอ่านออกเสียงคำที่ควบกล้ำด้วย ร ล ว วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้เกมในการฝึกทักษะกับการฝึกทักษะตามคู่มือครู โดยทดลองกับนักเรียนโรงเรียนสเปลิอัสวิทยายน นักเรียนกลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยวิธีฝึกทักษะโดยใช้เกม นักเรียนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนด้วยวิธีฝึกทักษะโดยใช้กิจกรรมในคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้เกมมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มี ร ล ว ควบกล้ำสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้กิจกรรมในคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำของนักวิจัยดังกล่าว พบว่า การฝึกออกเสียงคำควบกล้ำให้ประสบผลสำเร็จนั้นสามารถทำได้โดยการใช้แบบฝึก ซึ่งแบบฝึกเป็น เครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ได้อย่างถูกต้อง รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการฝึกทักษะ การอ่านออกเสียงเป็นการฝึกทักษะทางภาษา อย่างหนึ่ง การเรียนแต่เฉพาะในบทเรียนเพียงอย่างเดียวย่อมไม่เพียงพอที่จะทำให้นักเรียนเกิดทักษะทาง ภาษาได้ดี ดังนั้นครูจึงต้องสร้างและนำแบบฝึกไปใช้ในการเรียนการสอนเพื่อให้การฝึกทักษะนั้นประสบ ผลสำเร็จดังที่มุ่งหวังได้ในที่สุด

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลต่าง ๆ มาประกอบการศึกษา ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. การเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือในการศึกษาวิจัย
3. การดำเนินการวิจัย
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

1. การเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนวัดพุทธบูชา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร เขต 3 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 12 ห้องเรียน รวมนักเรียนประมาณ 480 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนวัดพุทธบูชา จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จำนวน 1 ห้องเรียน

2. การสร้างเครื่องมือในการศึกษาวิจัย

เครื่องมือในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วย

1. แบบทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำ
2. แบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำ

วิธีดำเนินการในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

1. การสร้างแบบทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำ

1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการสร้างแบบทดสอบ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำ

1.2 ผู้วิจัยสำรวจคำที่ใช้อักษรควบกล้ำจากเอกสารประกอบการเรียนภาษาไทยพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 3 ระดับชั้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยแบ่งคำที่ใช้อักษรควบกล้ำทั้ง 15 เสียง เป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

1.2.1	คำที่ใช้อักษรควบกล้ำ	กร	กล	กว
1.2.2	คำที่ใช้อักษรควบกล้ำ	ขร	ขล	ขว
1.2.3	คำที่ใช้อักษรควบกล้ำ	คร	คล	คว
1.2.4	คำที่ใช้อักษรควบกล้ำ	ตร		
1.2.5	คำที่ใช้อักษรควบกล้ำ	ปร	ปล	
1.2.6	คำที่ใช้อักษรควบกล้ำ	พร	พล	ผล

1.3 คัดเลือกคำควบกล้ำตามประเภทที่แบ่งไว้ในข้อ 1.2 เสียงละ 5 คำ รวมจำนวนทั้งหมด 75 คำ เพื่อนำไปสร้างแบบทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำ โดยแบ่งเป็นบทร้อยแก้วและบทร้อยกรอง จำนวน 1 ฉบับ

1.4 นำแบบทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วไปตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน คือ

- ผศ. สุมานิน รุ่งเรืองธรรม ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

- ผศ. ขจรศรี ชาติกานนท์ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

- นางธารรัตน์ บุญประเทือง ครู คศ. 2 หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนทิวาภิเศก ๒

1.5 นำแบบทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านแล้วไปทำการทดสอบกับนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้แบบของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน KR 21 (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 199) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ **0.87**

1.6 เกณฑ์การให้คะแนนของแบบทดสอบกำหนดให้คำที่อ่านถูกได้ 1 คะแนน คำที่อ่านผิดได้ 0 คะแนน

2. การสร้างแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำ

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำ

2.2 ผู้วิจัยคัดเลือกคำควบกล้ำที่เหมาะสมแก่การฝึกมาแยกหมวดหมู่ตามแต่ละเสียงเพื่อให้เกิดความสะดวกในการลำดับขั้นตอนของเนื้อหาในแบบฝึก

2.3 ดำเนินการสร้างแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำจำนวน 11 แบบฝึก โดยลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก แบ่งขั้นตอนการฝึกออกเป็น 3 ชั้น คือ ชั้นการฟังเพื่อแยกความแตกต่างของเสียง ชั้นการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ และชั้นการประเมินผล นอกจากนี้แต่ละแบบฝึกจะมีแบบทดสอบเก็บคะแนนเพื่อศึกษาพัฒนาการด้านการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนด้วย

2.4 นำแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วไปตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน คือ

- ผศ. สุมานิน รุ่งเรืองธรรม ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

- ผศ. ขจรศรี ซาติกานนท์ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

- นางธารรัตน์ บุญประเทือง ครู คศ. 2 หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนทวีธาภิเศก ๒

2.5 นำแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลองฝึกกับนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำ โดยใช้เกณฑ์มาตรฐาน 80 / 80 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2526 : 491) ได้ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำเท่ากับ **82.04 / 86.33**

3. การดำเนินการวิจัย

3.1 แบบการวิจัยเชิงทดลอง ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองแบบ One group pretest - posttest design ซึ่งมีรูปแบบการทดลอง ดังนี้

ตาราง 1 แบบการวิจัยเชิงทดลอง

สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
T ₁	X	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้

T ₁	หมายถึง	การทดสอบก่อนการฝึก (pretest)
X	หมายถึง	การทดลองโดยใช้แบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำ
T ₂	หมายถึง	การทดสอบหลังการฝึก (posttest)

3.2 วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

3.2.1 นำแบบทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำไปทดสอบก่อนฝึก (Pre - test) กับกลุ่มตัวอย่างที่เลือกไว้

3.2.2 ผู้วิจัยดำเนินการฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกที่สร้างขึ้นทั้งหมด 11 แบบฝึก ฝึกกับกลุ่มตัวอย่างที่เลือกไว้ 1 ห้องเรียน จำนวน 40 คน โดยใช้เวลาฝึกในชั่วโมงค้นคว้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง เป็นเวลา 5 สัปดาห์ รวมจำนวน 15 ชั่วโมง

3.2.3 ผู้วิจัยทดสอบกลุ่มตัวอย่างหลังการฝึก (Post - test) โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับการทดสอบก่อนฝึก

รายละเอียดของขั้นตอนการดำเนินการวิจัยแสดงในตาราง 2 ดังนี้

ตาราง 2 ขั้นตอนการดำเนินการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึก

ชั่วโมงที่	วัน	เดือน	ปี	รายการฝึก	หมายเหตุ
	11	มกราคม	2549	ปฐมนิเทศ และทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำก่อนฝึก (Pre - test)	
	12	มกราคม	2549	ทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำก่อนฝึก (ต่อ)	
1	17	มกราคม	2549	แบบฝึกที่ 1 การออกเสียง “กร”	แบบฝึกที่ 1 - 4 ใช้เวลาในการฝึกแบบฝึกละ 2 ครั้ง เนื่องจากนักเรียนอยู่ในช่วงของการปรับตัวกรรมการฝึก
2	18	มกราคม	2549	แบบฝึกที่ 1 การออกเสียง “กร” (ต่อ)	
3	19	มกราคม	2549	แบบฝึกที่ 2 การออกเสียง “กล”	
4	24	มกราคม	2549	แบบฝึกที่ 2 การออกเสียง “กล” (ต่อ)	
5	25	มกราคม	2549	แบบฝึกที่ 3 การออกเสียง “กว”	
6	26	มกราคม	2549	แบบฝึกที่ 3 การออกเสียง “กว” (ต่อ)	
7	31	มกราคม	2549	แบบฝึกที่ 4 การออกเสียง “ขร” “คร”	
8	1	กุมภาพันธ์	2549	แบบฝึกที่ 4 การออกเสียง “ขร” “คร” (ต่อ)	
9	2	กุมภาพันธ์	2549	แบบฝึกที่ 5 การออกเสียง “ขล” “คล”	แบบฝึกที่ 5 - 11 ใช้เวลาในการฝึกแบบฝึกละ 1 ครั้ง เนื่องจากนักเรียนมีความเข้าใจขั้นตอนและคุ้นเคยกับการฝึกดีแล้ว
10	7	กุมภาพันธ์	2549	แบบฝึกที่ 6 การออกเสียง “ขว” “คว”	
11	8	กุมภาพันธ์	2549	แบบฝึกที่ 7 การออกเสียง “จร”	
12	9	กุมภาพันธ์	2549	แบบฝึกที่ 8 การออกเสียง “ปร”	
13	14	กุมภาพันธ์	2549	แบบฝึกที่ 9 การออกเสียง “ปล”	
14	15	กุมภาพันธ์	2549	แบบฝึกที่ 10 การออกเสียง “พร”	
15	16	กุมภาพันธ์	2549	แบบฝึกที่ 11 การออกเสียง “พล” “ผล”	

ตาราง 2 (ต่อ)

ชั่วโมงที่	วัน เดือน ปี	รายการฝึก	หมายเหตุ
21	กุมภาพันธ์ 2549	ทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำหลังฝึก (Post - test)	
22	กุมภาพันธ์ 2549	ทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำหลังฝึก (ต่อ) และปัจฉิมนิเทศ	

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากการทดสอบกลุ่มตัวอย่างก่อนการฝึกและหลังการฝึกมาวิเคราะห์หาคะแนนเฉลี่ยของผลต่างระหว่างการทดสอบก่อนการฝึกและหลังการฝึกเพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

5. สถิติที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

5.1 สถิติร้อยละ เพื่อหาจำนวนนักเรียนที่ออกเสียงผิด

5.2 คะแนนเฉลี่ย (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 73) ซึ่งมีสูตร ดังนี้

$$\text{สูตร } \bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

$$\begin{aligned} \text{เมื่อ } \bar{X} &= \text{คะแนนเฉลี่ย} \\ \sum X &= \text{ผลรวมของคะแนนทั้งหมด} \\ N &= \text{จำนวนนักเรียน} \end{aligned}$$

5.3 KR 21 แบบของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 199) เพื่อใช้หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ซึ่งมีสูตร ดังนี้

$$\text{สูตร } r_{tt} = \left\{ \frac{n}{n-1} \right\} 1 - \frac{\bar{x}(n-\bar{x})}{ns_t^2}$$

$$\begin{aligned} \text{เมื่อ } r_{tt} &= \text{ค่าความเชื่อมั่น} \\ n &= \text{จำนวนข้อ} \\ (\bar{x}) &= \text{คะแนนเฉลี่ย} \\ S_t^2 &= \text{ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด} \end{aligned}$$

$$\text{คะแนนเฉลี่ย } (\bar{x}) = \frac{\text{คะแนนรวมของนักเรียน}}{\text{จำนวนนักเรียน}}$$

การหาค่าแปรปรวนของคะแนน ใช้สูตร ดังนี้

$$\text{สูตร } S^2 = \frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}$$

เมื่อ S^2 = ค่าความแปรปรวน
 n = จำนวนนักเรียนทั้งหมด
 $\sum x^2$ = ผลรวมของคะแนนแต่ละคนยกกำลังสอง
 $(\sum x)^2$ = ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

5.4 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกตามเกณฑ์มาตรฐาน 80 / 80

(ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2526 : 491)

80 จำนวนแรก หมายถึง ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนจากแบบฝึก คิดเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบฝึก ซึ่งมีสูตร ดังนี้

$$\text{สูตร } E_1 = \frac{\sum x}{N} * 100$$

เมื่อ E_1 = ประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนจากแบบฝึก
 $\sum x$ = คะแนนรวมของแบบฝึก
 N = จำนวนนักเรียนทั้งหมดในกลุ่มตัวอย่าง
 A = คะแนนเต็มของแบบฝึกทุกแบบฝึกรวมกัน

80 จำนวนหลัง หมายถึง ค่าประสิทธิภาพของพฤติกรรมหลังจากทำแบบฝึกที่เปลี่ยนในตัวผู้เรียน คิดเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบ ซึ่งมีสูตร ดังนี้

$$\text{สูตร } E_2 = \frac{\sum F}{N} * 100$$

เมื่อ E_2 = ประสิทธิภาพของพฤติกรรมที่เปลี่ยนในตัวผู้เรียน
 $\sum F$ = คะแนนรวมของแบบทดสอบ
 N = จำนวนนักเรียนทั้งหมดในกลุ่มตัวอย่าง
 A = คะแนนเต็มของแบบทดสอบ

5.5 สถิติ t - test แบบ Dependent Group (ลัชน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 100) ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำก่อนการฝึกและหลังการฝึก ซึ่งมีสูตร ดังนี้

$$\text{สูตร } t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

$$df = n - 1$$

เมื่อ t = ค่าอัตราส่วนวิกฤติ

D = ผลต่างของคะแนนแต่ละคู่

n = จำนวนคู่ของคะแนนการทดสอบครั้งแรกและครั้งหลัง

df = แทนค่าความเป็นอิสระ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพุทธบูชา ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยได้ให้ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$\sum D$	แทน	ผลรวมของคะแนนความก้าวหน้า
t	แทน	ค่าวิกฤติที่ใช้ในการพิจารณาการแจกแจงแบบ t - test

ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. เปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนในการออกเสียงคำควบกล้ำก่อนการฝึกและหลังการฝึก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการออกเสียงคำควบกล้ำก่อนการฝึกและหลังการฝึกของกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. แสดงค่าสถิติพื้นฐานของการออกเสียงคำควบกล้ำ ก่อนการฝึกและหลังการฝึก
2. เปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนในการออกเสียงคำควบกล้ำ ก่อนการฝึกและหลังการฝึก

ตาราง 3 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของการออกเสียงคำควบกล้ำ ก่อนการฝึกและหลังการฝึก

การฝึก	N	\bar{X} (คะแนนเต็ม 75 คะแนน)	ร้อยละของ \bar{X}	S.D.
ก่อนการฝึก	40	51.00	68.00	3.74
หลังการฝึก	40	65.45	87.26	4.83

จากตาราง 3 แสดงว่าหลังการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำนักเรียนมีคะแนนการฝึกโดยเฉลี่ยดีกว่าก่อนการฝึก

ตาราง 4 เปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนในการออกเสียงคำควบกล้ำ ก่อนการฝึกและหลังการฝึก

การฝึก	N	\bar{X} (คะแนนเต็ม 75 คะแนน)	ร้อยละของ \bar{X}	$\sum D$	t
ก่อนการฝึก	40	51.00	68.00	578	32.42*
หลังการฝึก	40	65.45	87.26		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 แสดงว่าความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนหลังการฝึกดีกว่าก่อนการฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสามารถออกเสียงคำควบกล้ำได้ดีกว่าก่อนการเรียน ผลการวิจัยที่ได้จึงเป็นไปตามข้อสมมติฐาน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย

1. เพื่อสำรวจปัญหาในการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพุทธบูชา
2. เพื่อพัฒนาแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพุทธบูชา

สมมติฐานในการศึกษาวิจัย

นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสามารถออกเสียงคำควบกล้ำได้ดีกว่าก่อนการเรียน

การดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนวัดพุทธบูชา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร เขต 3 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 12 ห้องเรียน รวมนักเรียนประมาณ 480 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนวัดพุทธบูชา จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จำนวน 1 ห้องเรียน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 2.1 แบบทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำที่มีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ **0.87**
- 2.2 แบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำที่มีค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกเท่ากับ **82.04 / 86.33**

3. วิธีดำเนินการในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

- 3.1 การสร้างแบบทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำ
 - 3.1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการสร้างแบบทดสอบ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำ

3.1.2 ผู้วิจัยสำรวจคำที่ใช้อักษรควบกล้ำทั้ง 15 เสียง จากเอกสารประกอบการเรียนภาษาไทยพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 3 ระดับชั้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

3.1.3 คัดเลือกคำควบกล้ำที่ได้ในข้อ 3.1.2 เสียงละ 5 คำ รวมจำนวน ทั้งหมด 75 คำ เพื่อนำไปสร้างแบบทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำ โดยแต่งเป็นบทร้อยแก้วและบทร้อยกรอง จำนวน 1 ฉบับ

3.1.4 นำแบบทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา

3.1.5 นำแบบทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านไปทำการทดสอบกับนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้แบบของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน KR 21 ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ **0.87**

3.1.6 เกณฑ์การให้คะแนนของแบบทดสอบกำหนดให้คำที่อ่านถูกได้ 1 คะแนน คำที่อ่านผิดได้ 0 คะแนน

3.2 การสร้างแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำ

3.2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำ

3.2.2 ผู้วิจัยคัดเลือกคำควบกล้ำที่เหมาะสมแก่การฝึกมาแยกหมวดหมู่ตามแต่ละเสียง เพื่อให้เกิดความสะดวกในการลำดับขั้นตอนของเนื้อหาในแบบฝึก

3.2.3 ดำเนินการสร้างแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำจำนวน 11 แบบฝึก โดยลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก แบ่งขั้นตอนการฝึกออกเป็น 3 ชั้น คือ ชั้นการฟังเพื่อแยกความแตกต่างของเสียง ชั้นการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ และชั้นการประเมินผล นอกจากนี้แต่ละแบบฝึกจะมีแบบทดสอบเก็บคะแนนเพื่อศึกษาพัฒนาการด้านการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนด้วย

3.2.4 นำแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา

3.2.5 นำแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญไปทดลองฝึกกับนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำ โดยใช้เกณฑ์มาตรฐาน 80 / 80 ได้ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำเท่ากับ **82.04 / 86.33**

4. วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

4.1 นำแบบทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำไปทดสอบก่อนฝึก (Pre - test) กับกลุ่มตัวอย่างที่เลือกไว้

4.2 ผู้วิจัยดำเนินการฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกที่สร้างขึ้นทั้งหมด 11 แบบฝึก ฝึกกับกลุ่มตัวอย่างที่เลือกไว้ 1 ห้องเรียน จำนวน 40 คน โดยใช้เวลาฝึกในชั่วโมงค้นคว้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง เป็นเวลา 5 สัปดาห์ รวมจำนวน 15 ชั่วโมง

4.3 ผู้วิจัยทดสอบกลุ่มตัวอย่างหลังการฝึก (Post - test) โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันกับการทดสอบก่อนฝึก

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากการทดสอบกลุ่มตัวอย่างก่อนการฝึกและหลังการฝึกมาวิเคราะห์หาคะแนนเฉลี่ยของผลต่างระหว่างการทดสอบก่อนการฝึกและหลังการฝึกเพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สถิติ $t - test$ แบบ Dependent Group ในการทดสอบสมมติฐาน

สรุปผลการวิจัย

1. ได้แบบทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำที่มีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ **0.87**
2. ได้แบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 11 แบบฝึก มีค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกเท่ากับ **82.04 / 86.33**
3. ความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนหลังการใช้แบบฝึกดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ **.05**

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพุทธบูชา ผลการวิจัยสามารถอภิปรายได้ดังนี้

1. ความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังการใช้แบบฝึกพบว่าดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ **.05** ซึ่งผลการวิจัยที่ได้นี้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุदारัตน์ เอกวาณิช (2520 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว คำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

โดยทดลองกับนักเรียนหญิงโรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย จำนวน 70 คน ผลการศึกษาพบว่า แบบฝึกการอ่านคำที่ใช้ ร ล ว ควบก๊าล้าจำนวน 21 แบบฝึก เมื่อนำไปใช้กับนักเรียนแล้วทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบก๊าล้าเพิ่มขึ้น และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศรีประภา ปาลสุทธิ (2523 : บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงที่ใช้อักษร ร ล ว ควบก๊าล้าสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทดลองใช้กับนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำควบก๊าล้า ปรากฏว่านักเรียนสามารถอ่านคำที่ใช้อักษรควบได้ถูกต้องมากขึ้นหลังจากการฝึก จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่าการฝึกออกเสียงคำควบก๊าล้าโดยการใช้แบบฝึกสามารถพัฒนาการออกเสียงคำควบก๊าล้าของนักเรียนได้

2. นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการออกเสียงคำควบก๊าล้าสามารถออกเสียงคำควบก๊าล้าได้ดีกว่าก่อนการเรียน เนื่องมาจากการใช้แบบฝึกการออกเสียงคำควบก๊าล้าที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นทำให้นักเรียนได้ฝึกออกเสียงบ่อย ๆ และมีขั้นตอนการฝึกจากง่ายไปหายาก จนกระทั่งนักเรียนเกิดความเคยชินและสามารถออกเสียงคำควบก๊าล้าได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น อีกประการหนึ่งคือแบบฝึกเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้การเรียนการสอนด้านทักษะบรรลู่วัตถุประสงค์ได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาการเรียนรู้ของธอร์นไคด์เกี่ยวกับกฎแห่งการฝึกหัด ซึ่งกล่าวว่า สิ่งใดก็ตามที่มีการฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ ย่อมทำให้ผู้ฝึกมีความคล่องแคล่วและสามารถทำได้ดี

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยที่ได้ในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 คำควบก๊าล้าที่นักเรียนออกเสียงไม่ผิดเลย คือคำที่ใช้อักษรควบก๊าล้ากับตัว “ว” ทั้งนี้ผู้วิจัยให้ข้อสังเกตว่าอาจเป็นเพราะการใช้ตัว “ว” ในการออกเสียงคำที่ควบก๊าล้ากับ “ว” นั้นออกเสียงไม่ยาก นักเรียนจึงสามารถออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน อีกประการหนึ่งเป็นเพราะนักเรียนที่เรียนอยู่ในกรุงเทพฯ ๑ มีความคุ้นเคยกับการใช้ภาษากลาง จึงไม่มีอิทธิพลของภาษาถิ่นเข้ามาเกี่ยวข้อง

1.2 ครูควรให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการฝึกที่หลากหลายรูปแบบและต้องมีการฝึกออกเสียงคำควบก๊าล้าอย่างต่อเนื่อง ผู้ที่ฝึกบ่อย ๆ ย่อมมีโอกาสพัฒนาการออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนคล่องแคล่วได้ดีกว่าผู้ที่ฝึกน้อยหรือไม่ผ่านการฝึกเลย นอกจากนี้ครูผู้สอนอาจมีการทดสอบความสามารถของนักเรียนด้านการออกเสียงคำควบก๊าล้าเป็นระยะ ๆ ด้วย

1.3 ครูควรพิจารณานำแบบฝึกการออกเสียงคำควบก๊าล้าไปใช้ตามความเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน เพราะนักเรียนไม่จำเป็นต้องทำแบบฝึกทั้งหมดและเหมือนกันทุกคนก็ได้ ทั้งนี้เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายกับการฝึก

1.4 ควรเพิ่มระยะเวลาในการฝึกให้มากขึ้น เนื่องจากแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ต้องใช้ระยะเวลาในการทดสอบการออกเสียงของนักเรียนเป็นรายบุคคล ดังนั้นจึงควรเพิ่มระยะเวลาในการฝึกให้มากกว่าแบบฝึกละ 1 ชั่วโมง ทั้งนี้ให้พิจารณาความเหมาะสมของการจัดชั่วโมงเรียนของแต่ละโรงเรียนด้วย

1.5 ครูผู้สอนสามารถนำแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้มาใช้ฝึกก่อนเริ่มบทเรียนในแต่ละวันประมาณวันละ 5 - 10 นาทีได้ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้มีการฝึกฝนอยู่เสมอ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ก่อนสร้างแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำ ควรมีการสำรวจหรือสอบถามปัญหากับผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น ส่งแบบสำรวจไปยังครูผู้สอนเพื่อสอบถามคำควบกล้ำที่มีปัญหาด้านการออกเสียงบ่อย ๆ หรือสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับปัญหาด้านการออกเสียงคำควบกล้ำ โดยเฉพาะนักเรียนที่อยู่ในจังหวัดที่ใช้ภาษาถิ่น ซึ่งมักพบปัญหาการออกเสียงควบ “ว” ไม่ชัด เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อที่จะได้ทราบปัญหาอย่างแท้จริง และนำมาเป็นพื้นฐานในการสร้างแบบฝึกได้

2.2 ควรนำแบบฝึกที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนโรงเรียนอื่น ในระดับชั้นเดียวกันด้วย เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกและสามารถนำข้อบกพร่องมาปรับปรุงแก้ไขให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล ดิษฐกมล. (2509). “กลวิธีการสอนวิชาทักษะ” *ศูนย์ศึกษา*. 13 (1): 12 – 13.
- ก่อ สวัสดิพานิชย์. (2515). “แนวการสอนภาษาไทย” *เอกสารนิเทศการศึกษาคู่มือครูภาษาไทย*.
พระนคร: หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู.
- กาญจนา นาคสกุล, ดร. (2524). *ระบบเสียงภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กาญจนา สังสอาด. (2540). *การแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนที่มีภาษาอีสานเป็นภาษาถิ่น*. ปรินญานิพนธ์ ศศ.ม. (การมัธยมศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- การฝึกหัดครู, กรม กระทรวงศึกษาธิการ. (2536). “ทักษะ ข -2 การออกเสียง” *เอกสารการพัฒนา และฝึกอบรมครูผู้สอนภาษาไทยในสังกัดกรมสามัญศึกษา*. กรุงเทพฯ: สหวิทยาลัย.
- กำชัย ทองหล่อ. (2533). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: อมรการพิมพ์.
- เกสร รอดเดช. (2522). *แบบฝึกหัดเพื่อสอนช่วยเสริมการออกเสียงพยัญชนะ “ง” “พ” “ฟ” “คว” และ “ขว” สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดนครศรีธรรมราช*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- โกสุมภ์ อาภาศัพท์กุล. (2521). *แบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบ “ร” “ล” และ “ว” สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึงราชบุรี*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- จารุวรรณ พิมพ์นิตย์. (2540). *การเปรียบเทียบความสามารถการอ่านออกเสียงคำที่ควบกล้ำด้วย ร ล ว วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้เกมในการฝึกทักษะกับการฝึกทักษะตามคู่มือครู*. ปรินญานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- ชลธิรา กัดต้อย; และคณะ. (2521). *การใช้ภาษา*. กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2526). *เอกสารการสอนชุดวิชาสื่อการสอนระดับประถมศึกษา*. นนทบุรี: สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2522). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2517). “ข้อสังเกตในการสอนการใช้ภาษา” *เอกสารประกอบการบรรยาย การสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น*. คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดุชนิพร ชำนิโรคนานต์. (2520, สิงหาคม – กันยายน). *ปัญหาการใช้ภาษาไทย*. *วิทยศึกษาศาสตร์*: 17
- ทัศนาศา ธาณีวรรณ; และคณะ. (ม.ป.ป.). *วิธีสอนทักษะ (ภาษาไทย)*. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ กลุ่มวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.

- นันทนา รณเกียรติ. (2529). *สัทศาสตร์เบื้องต้นและการบันทึกเสียงในภาษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิตยา ฤทธิโยธี. (2520). *การทำและการใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ*. เอกสารเผยแพร่ความรู้ทางการสอนภาษาไทย กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา.
- นิภา เล็กบำรุง. (2518). *พฤติกรรมการสอนของครูระดับประถมศึกษาในจังหวัดสมุทรสาคร เกี่ยวกับการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. (2527). *การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ประเทือง คล้ายสุบรรณ์. (2529). *อ่านเขียนคำไทย*. กรุงเทพฯ: สุทธิสารการพิมพ์.
- ประเสริฐ เชนชิต. (2518). *แบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบ “ร” และ “ล” สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ประสงค์ ราชณสุข. (2532). *การศึกษาผลการทดลองใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา*. กรุงเทพฯ: เพียรเจริญ.
- พยุง ญาณโกมุท. (2501,มิถุนายน). *ข้อคิดในการสอนภาษาไทยว่าด้วยการพูดหรือการอ่านออกเสียงอักษรควบ*. *ประชาศึกษา*. 18 (1): 624 – 626.
- พรรณี ชูทัย. (2522). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: วรุฒิการพิมพ์.
- พรรณีภา อ่อนแสง. (2532). *การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นไทยลาวในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะกระบวนการคิดอย่างมีระบบ กับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2535). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ยุพา บุญทวีสุข. (2535). *ผลของการซ่อมเสริมด้วย “วิธีที่สอนน้อง” ที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ลออ การุณยวณิช. (2517). *วิธีสอนทั่วไป*. กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองธรรม.

- วนิดา ภัตติชาติ. (2518). การทดลองเพื่อการศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณถ พ่วงสุวรรณ. (2518). การสร้างแบบฝึกการผันวรรณยุกต์ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วันเพ็ญ ธาดวากร. (2516). ความคิดเห็นของนิสิตฝึกสอน นักเรียน และครูพี่เลี้ยงเกี่ยวกับการสอน ภาษาอังกฤษแบบฟังและพูด. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วิชากร, กรม. (2546). หนังสือแบบเรียนภาษาไทยพื้นฐาน ชุด สวรรค์ทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. กรุงเทพฯ: อรุณสภา.
- วิไลวรรณ วิเศษน้อย. (2522). การสร้างแบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบกล้ำ ร ล และ ว สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่สอง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีประภา ปาลสุทธิ. (2523). การสร้างแบบฝึกการอ่าน ร ล ว ควบกล้ำ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีสุนทรไวยหาร, พระยา. (2504). นิตินสารสาธก. กรุงเทพฯ: คลังวิทยา.
- ศศิธร สุทธิแพทย์. (2518). แบบฝึกหัดสำหรับสอนเรื่องวลีในภาษาไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ การศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ศึกษานิเทศก์, หน่วย กรมการฝึกหัดครู. (2514). เอกสารนิเทศการศึกษา ฉบับที่ 117 คู่มือครู ภาษาไทย. หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ.
- สมบูรณ์ ศุภจริยาวัตร. (2523). การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำเริ่มต้นสำหรับนักศึกษา ประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูงปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สายสุนีย์ สกลแก้ว. (2533). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อจับใจความของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุจริต เพียรชอบ; และสายใจ อินทร์มพรรย์. (2535). วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

- สุดารัตน์ เอกวานิช. (2520). *การสร้างแบบฝึกการอ่าน ร ล ว ควบกล้ำ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2538). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุวิมล ตันปิติ. (2535). *การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มี ร ล ว ควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้เกมและการฝึกทักษะโดยใช้กิจกรรมในคู่มือครู*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เสาคณธ์ ศรีพุทธดิลก. (2537). *ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงที่มีต่อการอ่านคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านราษฎร์ดำเนิน อำเภอหนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อนันต์ ทิพย์รัตน์. (2515). *ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับการเขียนคำกล้ำของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อนุমানราชธน, พระยา. (2517). *นิรุกติศาสตร์*. กรุงเทพฯ: คลังวิทยา.
- Petty, G. (1963). "Language Workbook and Practice Materials." Development Language Skills in the Elementary School. New York: Allyn and Bacon, Inc.
- River, Willga M. (1968). *Teaching Foreign Language Skills*. The University of Chicago Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.
แบบทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำ

แบบทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำ

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

๙๙๙๙ ❖ ๙๙๙๙

โดย... นายชุตถภณ สุวรรณรักษ์
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
โรงเรียนวัดพุทธบูชา

ชื่อ - สกุล ชั้น ม. ๑/..... เลขที่

ตอนที่ ๒ ทดสอบการอ่านภาพยี่ฉับ ๑๖
โดยวิธีออกเสียงปกติ

ฉับ ๑๖

ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเกวียวกวาว	พลิกเพลงแพรวพราว
คว่ำขวานกวัดแกว่งตรวจตรา	
กลับกลอกครอบครวไคลคลา	เปลอไพลปล่อยปลา
ฉลาดเฉลียวระกวีตกราย	
ปลอบขวัญเปลวเพลิงเคสื่อนคลาย	เปล่าแปรไปรยปราย
ชวักไขว่พริ้วพร้อมปลอมเพลง	
ตวากตวากล้ำกสินศรั้นแวง	พลังพลาตกลัวแวง
กลั่นกรองคล้องแคล้วผลัดความ	

ผลการทดสอบ : ๒๔ คำ อ่านถูก คำ

❖ ❖ ❖ ❖

สรุปผลการทดสอบ : ๗๕ คำ อ่านถูก คำ

❖ ❖ ❖ ❖

ภาคผนวก ข.
แบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำ

แบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำ

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

๙๙๙๙ ❖ ๙๙๙๙

โดย... นายชุตมณ สุวรรณรักษ์
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
โรงเรียนวัดพุทธบูชา

ชื่อ - สกุล ชั้น ม. ๑/..... เลขที่

คู่มือ การใช้แบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำ

แบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำนี้มีจำนวนทั้งสิ้น ๑๑ แบบฝึก
แต่ละแบบฝึกแบ่งขั้นตอนการฝึกออกเป็น ๓ ชั้น คือ

ชั้นที่ ๑ ชั้นการฟังเพื่อแยกความแตกต่างของเสียง

- วิธีการ ➞
- ครูออกเสียงคำที่ใช้ฝึกให้นักเรียนฟังคำละ ๓ ครั้ง
 - ครูออกเสียงคำอีกคำละ ๒ ครั้งแล้วให้นักเรียนตอบว่า เหมือนกัน หรือ ต่างกัน ตามที่ครูออกเสียง
 - ครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่าคำที่ไม่ออกเสียงควบกล้ำจะแทนด้วย **หมายเลข ๑** คำที่ออกเสียงควบกล้ำจะแทนด้วย **หมายเลข ๒** ให้นักเรียนตั้งใจฟังแล้วตอบว่าเสียงที่ได้ยินนั้นคือหมายเลข ๑ หรือ หมายเลข ๒ (อาจมีการสลับหมายเลขได้ตามความเหมาะสม)

ชั้นที่ ๒ ชั้นการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ

- วิธีการ ➞
- ออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีแยกเสียงเป็น ๒ พยางค์ เช่น คำว่า **กรับ** ให้แยกเป็น **กะ - ทุบ**
 - ออกเสียงคำควบกล้ำที่แยกเป็น ๒ พยางค์นั้นซ้ำ ๆ ก่อน แล้วจึงทวีความเร็วขึ้นจนสามารถออกเสียงควบกล้ำได้ในที่สุด

ชั้นที่ ๓ ชั้นการประเมินผล

- วิธีการ ➞
- สังเกตจากการออกเสียงคำควบกล้ำในชั้นที่ ๒
 - เมื่ออ่านเป็นรายบุคคล ครูให้นักเรียนร่วมกันสังเกตการออกเสียงของเพื่อนว่าคำใดออกเสียงผิด
 - ทดสอบการออกเสียงเพื่อเก็บคะแนน

หมายเหตุ ครูอาจเปลี่ยนผู้ฝึกจากครูเป็นตัวแทนนักเรียนก็ได้

แบบฝึกที่ ๑

การออกเสียงคำควบกล้ำ

"กร"

คำที่ใช้ฝึก	กรับ	กราบ	กรั่ม	โกรธ	กรง
	เกรง	กรอง	กรม	กรอก	แกว่ง

วิธีดำเนินการฝึก

๑. ขั้นการฟังเพื่อแยกความแตกต่างของเสียง

๑.๑ ครูออกเสียงคำที่ใช้ฝึกให้นักเรียนฟังคำละ ๓ ครั้ง

๑.๒ ครูออกเสียงคำอีกคำละ ๒ ครั้งแล้วให้นักเรียนตอบว่า **เหมือนกัน**

หรือ **ต่างกัน** ตามเสียงที่ครูออกดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
กับ	กับ
กราบ	กราบ
กั่ม	กรั่ม
โกรธ	โกรธ
กรง	กรง

หมายเหตุ ให้นักเรียนตอบพร้อมกันและตอบเป็นรายบุคคล

๑.๓ ครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่าคำที่ไม่ออกเสียงควบกล้ำจะแทนด้วย **หมายเลข ๑** คำที่ออกเสียงควบกล้ำจะแทนด้วย **หมายเลข ๒** ให้นักเรียนตั้งใจฟังแล้วตอบว่าเสียงที่ได้ยินนั้นคือหมายเลข **๑** หรือ **๒** ดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
เกรง	เกง
กรอง	กรอง
กรม	กรม
กรอก	กรอก
แกว่ง	แกว่ง

หมายเหตุ ให้นักเรียนตอบพร้อมกันและตอบเป็นรายบุคคล

๒. ชั้นการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ

๒.๑ การออกเสียงควบกล้ำกับพยัญชนะ กว ให้นักเรียนฝึกออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีดังต่อไปนี้

๒.๑.๑ ออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีแยกเสียงเป็น ๒ พยางค์ เช่น คำว่า กว๊บบ ให้ออกเป็น กะ - หุ๊บบ

๒.๑.๒ ออกเสียงคำควบกล้ำที่แยกเป็น ๒ พยางค์นั้นซ้ำ ๆ ก่อน แล้วจึงทวีความเร็วขึ้นจนสามารถออกเสียงควบกล้ำได้ในที่สุด ดังนี้

กะ - หุ๊บบ	กะ - หุ๊บบ	กะ - หุ๊บบ	➡	กว๊บบ
กะ - หุ๊วบบ	กะ - หุ๊วบบ	กะ - หุ๊วบบ	➡	กว๊วบบ
กะ - หุ๊บบ	กะ - หุ๊บบ	กะ - หุ๊บบ	➡	กว๊บบ
กะ - หุ๊ว๊บบ	กะ - หุ๊ว๊บบ	กะ - หุ๊ว๊บบ	➡	กว๊ว๊บบ
กะ - หุ๊บบ	กะ - หุ๊บบ	กะ - หุ๊บบ	➡	กว๊บบ
กะ - หุ๊วบบ	กะ - หุ๊วบบ	กะ - หุ๊วบบ	➡	กว๊วบบ
กะ - หุ๊บบ	กะ - หุ๊บบ	กะ - หุ๊บบ	➡	กว๊บบ
กะ - หุ๊วบบ	กะ - หุ๊วบบ	กะ - หุ๊วบบ	➡	กว๊วบบ
กะ - หุ๊บบ	กะ - หุ๊บบ	กะ - หุ๊บบ	➡	กว๊บบ
กะ - หุ๊วบบ	กะ - หุ๊วบบ	กะ - หุ๊วบบ	➡	กว๊วบบ
กะ - หุ๊บบ	กะ - หุ๊บบ	กะ - หุ๊บบ	➡	กว๊บบ
กะ - หุ๊วบบ	กะ - หุ๊วบบ	กะ - หุ๊วบบ	➡	กว๊วบบ
กะ - หุ๊บบ	กะ - หุ๊บบ	กะ - หุ๊บบ	➡	กว๊บบ
กะ - หุ๊วบบ	กะ - หุ๊วบบ	กะ - หุ๊วบบ	➡	กว๊วบบ
กะ - หุ๊บบ	กะ - หุ๊บบ	กะ - หุ๊บบ	➡	กว๊บบ
กะ - หุ๊วบบ	กะ - หุ๊วบบ	กะ - หุ๊วบบ	➡	กว๊วบบ
กะ - หุ๊บบ	กะ - หุ๊บบ	กะ - หุ๊บบ	➡	กว๊บบ
กะ - หุ๊วบบ	กะ - หุ๊วบบ	กะ - หุ๊วบบ	➡	กว๊วบบ
กะ - หุ๊บบ	กะ - หุ๊บบ	กะ - หุ๊บบ	➡	กว๊บบ
กะ - หุ๊วบบ	กะ - หุ๊วบบ	กะ - หุ๊วบบ	➡	กว๊วบบ

หมายเหตุ ให้นักเรียนฝึกออกเสียงพร้อมกันและเป็นรายบุคคล ประมาณ ๔ - ๕ รอบ

๒.๒ ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำละ ๓ ครั้ง โดยการสลับเสียงกับคำที่ไม่ควบกล้ำ ดังนี้

ก๊บบ	ก๊บบ	ก๊บบ	➡	กว๊บบ	กว๊บบ	กว๊บบ
ก๊วบบ	ก๊วบบ	ก๊วบบ	➡	กว๊วบบ	กว๊วบบ	กว๊วบบ
ก๊บบ	ก๊บบ	ก๊บบ	➡	กว๊บบ	กว๊บบ	กว๊บบ
ก๊ว๊บบ	ก๊ว๊บบ	ก๊ว๊บบ	➡	กว๊ว๊บบ	กว๊ว๊บบ	กว๊ว๊บบ
ก๊บบ	ก๊บบ	ก๊บบ	➡	กว๊บบ	กว๊บบ	กว๊บบ
ก๊วบบ	ก๊วบบ	ก๊วบบ	➡	กว๊วบบ	กว๊วบบ	กว๊วบบ

แบบฝึกที่ ๑ หน้า ๓

๒.๓ ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงแบบสลับคำต่อคำ ดังนี้

แกว	แกง	แกว	แกง
กวอง	กวง	กวอง	กวง
กวม	กม	กวม	กม
กรอก	กอก	กรอก	กอก
แกว่ง	แก้ง	แกว่ง	แก้ง

๓. ขั้นตอนการประเมินผล

๓.๑ สังเกตจากการออกเสียงคำควบกล้ำในข้อ ๒.๑, ๒ และ ๒.๓

๓.๒ เมื่ออ่านเป็นรายบุคคล ครูให้นักเรียนช่วยกันสังเกตการออกเสียงของเพื่อนว่าคำใดออกเสียงผิด

แบบทดสอบเก็บคะแนน

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่กำหนดให้ต่อไปนี้ คำละ ๑ ครั้ง

กฐ	เกวียว	ไกร	กวน	กวย
กรอง	กริ่ง	กราว	กรุย	ไกรก

จำนวนคำที่อ่านถูก.....คำ

แบบฝึกที่ ๑ หน้า ๔

แบบประเมินผลการทดสอบเก็บคะแนน
การออกเสียงคำควบกล้ำ "กร"

ชื่อ - สกุล ชั้น ม. ๑/.....

❖ ❖ ❖

คำที่	คำควบกล้ำ "กร"	ผลการประเมิน	
		อ่านถูก	อ่านผิด
๑	กรู		
๒	เกรียว		
๓	ไกร		
๔	กรน		
๕	กรวย		
๖	กรอง		
๗	กรัง		
๘	กราว		
๙	กรุย		
๑๐	ไกรก		

รวม.....คะแนน

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(นายชุตภณ สุวรรณรักษ์)
ครูผู้ประเมิน

แบบฝึกที่ ๒

การออกเสียงคำควบกล้ำ

"ก ล"

คำที่ใช้ฝึก	กลืน	กลั่น	กลับ	ไกล	กล้า
	กลอก	กลัว	เกลอ	กลม	กลัวย

วิธีดำเนินการฝึก

๑. ขั้นการฟังเพื่อแยกความแตกต่างของเสียง

๑.๑ ครูออกเสียงคำที่ใช้ฝึกให้นักเรียนฟังคำละ ๓ ครั้ง

๑.๒ ครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่าคำที่ออกเสียงควบกล้ำจะแทนด้วย

หมายเลข ๑ คำที่ไม่ออกเสียงควบกล้ำจะแทนด้วย **หมายเลข ๒** ให้นักเรียนตั้งใจฟังแล้วตอบว่าเสียงที่ได้ยินนั้นคือหมายเลข ๑ หรือ ๒ ดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
กิน	กลืน
กลั่น	กั่น
กลับ	กับ
ไกล	โก
กล้า	กล้า

หมายเหตุ ให้นักเรียนตอบพร้อมกันและตอบเป็นรายบุคคล

๑.๓ ครูออกเสียงคำอีกคำละ ๒ ครั้งแล้วให้นักเรียนตอบว่า **เหมือนกัน** หรือ **ต่างกัน** ตามเสียงที่ครูออกดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
กลอก	กอก
กลัว	กลัว
เกลอ	เกลอ
กลม	กลม
กลัวย	กลัวย

หมายเหตุ ให้นักเรียนตอบพร้อมกันและตอบเป็นรายบุคคล

๒. ชั้นการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ

๒.๑ การออกเสียงควบกล้ำกับพยัญชนะ กล ใ้ฝึกเขียนฝึกออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีดังต่อไปนี้

๒.๑.๑ ออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีแยกเสียงเป็น ๒ พยางค์ เช่น คำว่า กลิ่น ใ้แยกเป็น กะ - ลิน

๒.๑.๒ ออกเสียงคำควบกล้ำที่แยกเป็น ๒ พยางค์นั้นซ้ำ ๆ ก่อน แล้วจึงทวิความเร็วขึ้นจนสามารถออกเสียงควบกล้ำได้ในที่สุด ดังนี้

กะ - ลิน	กะ - ลิน	กะ - ลิน	☉	กลิ่น
กะ - หุ่ลั่น	กะ - หุ่ลั่น	กะ - หุ่ลั่น	☉	กลิ่น
กะ - หุ่ลั๊บ	กะ - หุ่ลั๊บ	กะ - หุ่ลั๊บ	☉	กลับ
กะ - ไล	กะ - ไล	กะ - ไล	☉	ไกล
กะ - ล้า	กะ - ล้า	กะ - ล้า	☉	กล้า
กะ - หุ่ลอก	กะ - หุ่ลอก	กะ - หุ่ลอก	☉	กลอก
กะ - ล้ว	กะ - ล้ว	กะ - ล้ว	☉	กลัว
กะ - เลอ	กะ - เลอ	กะ - เลอ	☉	เกลอ
กะ - ลม	กะ - ลม	กะ - ลม	☉	กลม
กะ - ล้วย	กะ - ล้วย	กะ - ล้วย	☉	กลัวย

หมายเหตุ ใ้ฝึกเขียนฝึกออกเสียงพร้อมกันและเป็นวายนบุคคลประมาณ ๔ - ๕ วอย

๒.๒ ครูใ้ฝึกเขียนฝึกออกเสียงคำละ ๓ ครั้ง โดยการสลับเสียงกับคำที่ไม่ควบกล้ำ ดังนี้

กลิ่น	กลิ่น	กลิ่น	☉	กิน	กิน	กิน
กั๊น	กั๊น	กั๊น	☉	กลั๊น	กลั๊น	กลั๊น
กลับ	กลับ	กลับ	☉	กั๊บ	กั๊บ	กั๊บ
ไก	ไก	ไก	☉	ไกล	ไกล	ไกล
กล้า	กล้า	กล้า	☉	กั๊่า	กั๊่า	กั๊่า

แบบฝึกที่ ๒ หน้า ๓

กอก	กอก	กอก	๐	กวอก	กวอก	กวอก
กั้ว	กั้ว	กั้ว	๐	กั้ว	กั้ว	กั้ว
เกอ	เกอ	เกอ	๐	เกลข	เกลข	เกลข
กลม	กลม	กลม	๐	กม	กม	กม
กั๊ว	กั๊ว	กั๊ว	๐	กั๊ว	กั๊ว	กั๊ว

๓. ขั้นการประเมินผล

๓.๑ สังเกตจากการออกเสียงคำควบกล้ำในข้อ ๒.๑.๒ และ ๒.๒

๓.๒ เมื่ออ่านเป็นรายบุคคล ครูให้นักเรียนร่วมกันสังเกตการออกเสียงของเพื่อนว่าคำใดออกเสียงผิด

แบบทดสอบเก็บคะแนน

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่กำหนดให้ต่อไปนี้ คำละ ๑ ครั้ง

กลอน	โกลั	กลาง	กล่าว	เกลิอ
กลั้ว	กล้ำ	เกลิยว	กลาย	กลีน

จำนวนคำที่อ่านถูก.....คำ

ไม่อยากเลยไหมครับ
ฝึกบ่อย ๆ นะเพื่อน ๆ

แบบฝึกที่ ๒ หน้า ๔

แบบประเมินผลการทดสอบเก็บคะแนน
การออกเสียงคำควบกล้ำ "กล"

ชื่อ - สกุล ชั้น ม. ๑/.....

❖ ❖ ❖

คำที่	คำควบกล้ำ "กล"	ผลการประเมิน	
		อ่านถูก	อ่านผิด
๑	กลอน		
๒	โกลี		
๓	กลาง		
๔	กล่าว		
๕	เกลื่อ		
๖	กลั้ว		
๗	กล้า		
๘	เกลียว		
๙	กลาย		
๑๐	กลิ้ง		

รวม.....คะแนน

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(นายชุตตภณ สุวรรณรักษ์)
ครูผู้ประเมิน

แบบฝึกที่ ๓

การออกเสียงคำควบกล้ำ

"กว"

คำที่ใช้ฝึก	กวาง	กวัด	ไกว	กวาด	เกวียน
	แกว่ง	กวาว	กวัก	กวา	กว้าน

วิธีดำเนินการฝึก

๑. ขั้นการฟังเพื่อแยกความแตกต่างของเสียง

๑.๑ ครูออกเสียงคำที่ใช้ฝึกให้นักเรียนฟังคำละ ๓ ครั้ง

๑.๒ ครูออกเสียงคำอีกคำละ ๒ ครั้งแล้วให้นักเรียนตอบว่า **เหมือนกัน** หรือ **ต่างกัน** ตามเสียงที่ครูออกดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
กวาง	กวาง
กวัด	กวัด
ไกว	ไฟ
กวาด	กวาด
เกวียน	เพียน
แกว่ง	แฝง
กวาว	กวาว
กวัก	ฝัก
กวา	กวา
กว้าน	ฟ้าน

หมายเหตุ ให้นักเรียนตอบพร้อมกันและตอบเป็นรายบุคคล

๒. ชั้นการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ

๒.๑ การออกเสียงควบกล้ำกับพยัญชนะ กว ให้นักเรียนฝึกออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีดังต่อไปนี้

๒.๑.๑ ออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีแยกเสียงเป็น ๒ พยางค์ เช่น คำว่า กวาง ให้แยกเป็น กะ - วาง

๒.๑.๒ ออกเสียงคำควบกล้ำที่แยกเป็น ๒ พยางค์นั้นซ้ำ ๆ ก่อน แล้วจึงทวิความเร็วขึ้นจนสามารถออกเสียงควบกล้ำได้ในที่สุด ดังนี้

กะ - วาง	กะ - วาง	กะ - วาง	➞	กวาง
กะ - หู่วต	กะ - หู่วต	กะ - หู่วต	➞	กว๊ต
กะ - ไว	กะ - ไว	กะ - ไว	➞	ไกว
กะ - หู่วต	กะ - หู่วต	กะ - หู่วต	➞	กวาด
กะ - เวียน	กะ - เวียน	กะ - เวียน	➞	เกวียน
กะ - แหว่ง	กะ - แหว่ง	กะ - แหว่ง	➞	แกว่ง
กะ - วาว	กะ - วาว	กะ - วาว	➞	กวาว
กะ - หู่วก	กะ - หู่วก	กะ - หู่วก	➞	กวัก
กะ - วา	กะ - วา	กะ - วา	➞	กวา
กะ - ว่าน	กะ - ว่าน	กะ - ว่าน	➞	กว้าน

หมายเหตุ ให้นักเรียนฝึกออกเสียงพร้อมกันและเป็นรายบุคคล ประมาณ ๔ - ๕ รอบ

๒.๒ ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำละ ๓ ครั้ง ดังนี้

แกว่ง	แกว่ง	แกว่ง
เกวียน	เกวียน	เกวียน
กวาว	กวาว	กวาว
กวาด	กวาด	กวาด
กวัก	กวัก	กวัก

แบบฝึกที่ ๓ หน้า ๓

ไกว	ไกว	ไกว
กวา	กวา	กวา
กวัด	กวัด	กวัด
กว้าน	กว้าน	กว้าน
กวาง	กวาง	กวาง

๓. ชั้นการประเินผล

๓.๑ สังเกตจากการออกเสียงคำควบกล้ำในข้อ ๒.๑.๒ และ ๒.๒

๓.๒ เมื่ออ่านเป็นวายบุคคล ครูให้นักเรียนร่วมกันสังเกตการออกเสียงของเพื่อนว่าคำใดออกเสียงผิด

แบบทดสอบเก็บคะแนน

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่กำหนดให้ต่อไปนี้ คำละ ๑ ครั้ง

กว้าง	กว่า	กวาด	แกว่ง	กวัก
เกวียน	แกว่น	กวัด	ไกว	กวาง

จำนวนคำที่อ่านถูก.....คำ

แบบฝึกที่ ๓ หน้า ๔

แบบประเมินผลการทดสอบเก็บคะแนน
การออกเสียงคำควบกล้ำ "กว"

ชื่อ - สกุล ชั้น ม. ๑/.....

❖ ❖ ❖

คำที่	คำควบกล้ำ "กว"	ผลการประเมิน	
		อ่านถูก	อ่านผิด
๑	กว้าง		
๒	กว่า		
๓	กวาด		
๔	แกว่ง		
๕	กวัก		
๖	เกวียน		
๗	แก้วน		
๘	กวัด		
๙	ไกว		
๑๐	กวาง		

รวม.....คะแนน

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(นายชุตภณ สุวรรณรักษ์)
ครูผู้ประเมิน

แบบฝึกที่ ๔

การออกเสียงคำควบกล้ำ

"ขร, คร"

คำที่ใช้ฝึก	ขรม	ขรว	ขวิบ	ขริม	ขรุ
	ครั้น	เครง	ครั่ง	โครง	ครุ

วิธีดำเนินการฝึก

๑. ขั้นการฟังเพื่อแยกความแตกต่างของเสียง

๑.๑ ครูออกเสียงคำที่ใช้ฝึกให้นักเรียนฟังคำละ ๓ ครั้ง

๑.๒ ครูออกเสียงคำอีกคำละ ๒ ครั้งแล้วให้นักเรียนตอบว่า **เหมือนกัน** หรือ **ต่างกัน** ตามเสียงที่ครูออกดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
ขรม	ขม
ขรว	ขว์
ขวิบ	ขวิ
ขริม	ขริ
ขรุ	ขุ

หมายเหตุ ให้นักเรียนตอบพร้อมกันและตอบเป็นรายบุคคล

๑.๓ ครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่าคำที่ไม่ออกเสียงควบกล้ำจะแทนด้วย

หมายเลข ๑ คำที่ออกเสียงควบกล้ำจะแทนด้วย **หมายเลข ๒** ให้นักเรียนตั้งใจฟังแล้วตอบว่าเสียงที่ได้ยินนั้นคือหมายเลข **๑** หรือ **๒** ดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
คั้น	ควัน
เคง	เครง
ครั่ง	ครั่ง
โครง	โครง
ครุ	คุ

หมายเหตุ ให้นักเรียนตอบพร้อมกันและตอบเป็นรายบุคคล

แบบฝึกที่ ๔ หน้า ๒

๒. ชั้นการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ

๒.๑ การออกเสียงควบกล้ำกับพยัญชนะ **ขว. คว** ให้นักเรียนฝึกออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีดังต่อไปนี้

๒.๑.๑ ออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีแยกเสียงเป็น ๒ พยางค์ เช่น คำว่า **ขวม** ให้แยกเป็น **ขะ - หวม**

๒.๑.๒ ออกเสียงคำควบกล้ำที่แยกเป็น ๒ พยางค์นั้นซ้ำ ๆ ก่อน แล้วจึงทวีความเร็วขึ้นจนสามารถออกเสียงควบกล้ำได้ในที่สุด ดังนี้

ขะ - หวม	ขะ - หวม	ขะ - หวม	➞	ขวม
ขะ - หรว	ขะ - หรว	ขะ - หรว	➞	ขรว
ขะ - หวิบ	ขะ - หวิบ	ขะ - หวิบ	➞	ขวิบ
ขะ - หวิม	ขะ - หวิม	ขะ - หวิม	➞	ขวิม
ขะ - หขุ	ขะ - หขุ	ขะ - หขุ	➞	หขุ
ขะ - รีน	ขะ - รีน	ขะ - รีน	➞	ครีน
ขะ - เวง	ขะ - เวง	ขะ - เวง	➞	เควง
ขะ - ริ่ง	ขะ - ริ่ง	ขะ - ริ่ง	➞	คริ่ง
ขะ - โว่ง	ขะ - โว่ง	ขะ - โว่ง	➞	โคว่ง
ขะ - วุ	ขะ - วุ	ขะ - วุ	➞	ควุ

หมายเหตุ ให้นักเรียนฝึกออกเสียงพร้อมกันและเป็นรายบุคคล ประมาณ ๔ - ๕ รอบ

๒.๒ ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำละ ๓ ครั้ง โดยการสลับเสียงกับคำที่ไม่ควบกล้ำ ดังนี้

ขวม	ขวม	ขวม	➞	ขม	ขม	ขม
ขรว	ขรว	ขรว	➞	ขัว	ขัว	ขัว
ขวิบ	ขวิบ	ขวิบ	➞	ขิบ	ขิบ	ขิบ
ขวิม	ขวิม	ขวิม	➞	ขิม	ขิม	ขิม
หขุ	หขุ	หขุ	➞	ขุ	ขุ	ขุ

แบบฝึกที่ ๔ หน้า ๓

๒.๓ ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงแบบสลับคำต่อคำ ดังนี้

ควีน	คีน	ควีน	คีน
ควรง	ครง	ควรง	ครง
ควรง	ครง	ควรง	ครง
ควรง	ครง	ควรง	ครง
คว	ค	คว	ค

๓. ขั้นการประเมินผล

๓.๑ สังเกตจากการออกเสียงคำควบกล้ำในข้อ ๒.๑.๒, ๒.๒ และ ๒.๓

๓.๒ เมื่ออ่านเป็นรายบุคคล ครูให้นักเรียนร่วมกันสังเกตการออกเสียงของเพื่อนว่าคำใดออกเสียงผิด

แบบทดสอบเก็บคะแนน

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่กำหนดได้ต่อไปนี้ คำละ ๑ ครั้ง

ขระ	ขริบ	ขรม	ขรี	ขริว
ไคว	ควีน	ควา	ควรง	ควรวญ

จำนวนคำที่อ่านถูก.....คำ

ฝึกบ่อย ๆ นะคะ
จะได้ออกเสียงถูกต้อง

แบบฝึกที่ ๔ หน้า ๔

แบบประเมินผลการทดสอบเก็บคะแนน
การออกเสียงคำควบกล้ำ "ขร, คร"

ชื่อ - สกุล ชั้น ม. ๑/.....

❖ ❖ ❖

คำที่	คำควบกล้ำ "ขร, คร"	ผลการประเมิน	
		อ่านถูก	อ่านผิด
๑	ขระ		
๒	ขริบ		
๓	ขรม		
๔	ขริ		
๕	ขรว		
๖	โคร		
๗	ครั้น		
๘	ครา		
๙	เคร่ง		
๑๐	ควรวญ		

รวม.....คะแนน

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(นายชุตภณ สุวรรณรักษ์)
ครูผู้ประเมิน

แบบฝึกที่ ๕

การออกเสียงคำควบกล้ำ

"ขล, คล"

คำที่ใช้ฝึก	ขลาด	ขลัง	ขลา	ขลุ่ย	โขลง
	เคลื่อน	คลาย	คล่อง	แคล้ว	เคลิ้ม

วิธีดำเนินการฝึก

๑. ขั้นการฟังเพื่อแยกความแตกต่างของเสียง

๑.๑ ครูออกเสียงคำที่ใช้ฝึกให้นักเรียนฟังคำละ ๓ ครั้ง

๑.๒ ครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่าคำที่ออกเสียงควบกล้ำจะแทนด้วย

หมายเลข ๑ คำที่ไม่ออกเสียงควบกล้ำจะแทนด้วย **หมายเลข ๒** ให้นักเรียนตั้งใจฟังแล้วตอบว่าเสียงที่ได้ยินนั้นคือหมายเลข ๑ หรือ ๒ ดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
ขลาด	ขาด
ขลัง	ข้ง
ขลา	เฮลา
ขลุ่ย	ขุ่ย
โขง	โขลง

หมายเหตุ ให้นักเรียนตอบพร้อมกันและตอบเป็นรายบุคคล

๑.๓ ครูออกเสียงคำอีกคำละ ๒ ครั้งแล้วให้นักเรียนตอบว่า **เหมือนกัน** หรือ **ต่างกัน** ตามเสียงที่ครูออกดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
เคลื่อน	เคลื่อน
คลาย	คลาย
คล่อง	คล่อง
แคล้ว	แคล้ว
เคลิ้ม	เคิ้ม

หมายเหตุ ให้นักเรียนตอบพร้อมกันและตอบเป็นรายบุคคล

แบบฝึกที่ ๕ หน้า ๒

๒. ขั้นการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ

๒.๑ การออกเสียงควบกล้ำกับพยัญชนะ **ชล, คล** ให้นักเรียนฝึกออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีดังต่อไปนี้

๒.๑.๑ ออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีแยกเสียงเป็น ๒ พยางค์ เช่น คำว่า **ชลาต** ให้แยกเป็น **ชะ - หุลาต**

๒.๑.๒ ออกเสียงคำควบกล้ำที่แยกเป็น ๒ พยางค์นั้นซ้ำ ๆ ก่อน แล้วจึงทวีความเร็วขึ้นจนสามารถออกเสียงควบกล้ำได้ในที่สุด ดังนี้

ชะ - หุลาต	ชะ - หุลาต	ชะ - หุลาต	➡	ชลาต
ชะ - หุสัง	ชะ - หุสัง	ชะ - หุสัง	➡	ชสัง
ชะ - หุเลา	ชะ - หุเลา	ชะ - หุเลา	➡	ชเลา
ชะ - หุขุ่ย	ชะ - หุขุ่ย	ชะ - หุขุ่ย	➡	ชขุ่ย
ชะ - หุหลง	ชะ - หุหลง	ชะ - หุหลง	➡	ชหลง
ชะ - เสื่อน	ชะ - เสื่อน	ชะ - เสื่อน	➡	เศื่อน
ชะ - ลาย	ชะ - ลาย	ชะ - ลาย	➡	คลาย
ชะ - ล่อง	ชะ - ล่อง	ชะ - ล่อง	➡	คล่อง
ชะ - แล่ว	ชะ - แล่ว	ชะ - แล่ว	➡	แคล่ว
ชะ - เลิ้ม	ชะ - เลิ้ม	ชะ - เลิ้ม	➡	เศิ้ม

หมายเหตุ ให้นักเรียนฝึกออกเสียงพร้อมกันและเป็นรายบุคคล ประมาณ ๔ - ๕ รอบ

๒.๒ ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำละ ๓ ครั้ง โดยการสลับเสียงกับคำที่ไม่ควบกล้ำ ดังนี้

	ชลาต	ชลาต	ชลาต	➡	ชาต	ชาต	ชาต
	ชัง	ชัง	ชัง	➡	ชสัง	ชสัง	ชสัง
	ชเลา	ชเลา	ชเลา	➡	เขา	เขา	เขา
	ชุ่ย	ชุ่ย	ชุ่ย	➡	ชขุ่ย	ชขุ่ย	ชขุ่ย
	ชหลง	ชหลง	ชหลง	➡	ชอง	ชอง	ชอง

แบบฝึกที่ ๕ หน้า ๓

เคื่อน	เคื่อน	เคื่อน	๐	เค็ลื่อน	เค็ลื่อน	เค็ลื่อน
คลาย	คลาย	คลาย	๐	คาย	คาย	คาย
ค่อง	ค่อง	ค่อง	๐	คล่อง	คล่อง	คล่อง
แคล้ว	แคล้ว	แคล้ว	๐	แคว	แคว	แคว
เค็ม	เค็ม	เค็ม	๐	เค็ล็ม	เค็ล็ม	เค็ล็ม

๓. ชั้นการประเินผล

๓.๑ สังเกตจากการออกเสียงคำควบกล้ำในข้อ ๒.๑.๒ และ ๒.๒

๓.๒ เมื่ออ่านเป็นรายบุคคล ครูให้นักเรียนร่วมกันสังเกตการออกเสียงของเพื่อนว่าคำใดออกเสียงผิด

แบบทดสอบเก็บคะแนน

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่กำหนดให้ต่อไปนี้ คำละ ๑ ครั้ง

ขล็บ	ขลุก	ขลุ่ม	โขลก	ขลิบ
โคลง	คล่อง	ไคล	คลา	แคลน

จำนวนคำที่อ่านถูก.....คำ

เก่งยิ่งเลยครั้บ
ออกเสียงได้ถูกต้องทั้งหมดเลย

แบบฝึกที่ ๕ หน้า ๔

แบบประเมินผลการทดสอบเก็บคะแนน
การออกเสียงคำควบกล้ำ "ขล, คล"

ชื่อ - นามสกุล ชั้น ม. ๑/.....

ผลคะแนน ❖ ผลคะแนน

คำที่	คำควบกล้ำ "ขล, คล"	ผลการประเมิน	
		อ่านถูก	อ่านผิด
๑	ขลับ		
๒	ขลุก		
๓	ขลุ่ม		
๔	โคลก		
๕	ขลิบ		
๖	โคลง		
๗	คลอง		
๘	โคล		
๙	คลา		
๑๐	แคลน		

รวม.....คะแนน

ข้อเสนอนแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(นายชุตถภณ สุวรรณรักษ์)
ครูผู้ประเมิน

แบบฝึกที่ ๒

การออกเสียงคำควบกล้ำ

"ชว, คว"

คำที่ใช้ฝึก	ชวาน	ชวญ	ชวก	ชว๋	ชว้าง
	ควาย	คว้า	คววม	ควั่น	ควแ

วิธีดำเนินการฝึก

๑. ขั้นการฟังเพื่อแยกความแตกต่างของเสียง

๑.๑ ครูออกเสียงคำที่ใช้ฝึกให้นักเรียนฟังคำละ ๓ ครั้ง

๑.๒ ครูออกเสียงคำอีกคำละ ๒ ครั้งแล้วให้นักเรียนตอบว่า **เหมือนกัน** หรือ **ต่างกัน** ตามเสียงที่ครูออกดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
ชวาน	ฟาน
ชวญ	ชวญ
ชวก	ชวก
ชว๋	ไฟ
ชว้าง	ฟาง
ควาย	ฟาย
คว้า	คว้า
คววม	คววม
ควั่น	พั่น
ควแ	ควแ

หมายเหตุ

ให้นักเรียนตอบพร้อมกันและตอบเป็นรายบุคคล

๒. ขั้นการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ

๒.๑ การออกเสียงควบกล้ำกับพยัญชนะ **ชว, คว** ให้นักเรียนฝึกออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีดังต่อไปนี้

๒.๑.๑ ออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีแยกเสียงเป็น ๒ พยางค์ เช่น คำว่า **ชวาน** ให้แยกเป็น **ชะ - หวาน**

๒.๑.๒ ออกเสียงคำควบกล้ำที่แยกเป็น ๒ พยางค์นั้นซ้ำ ๆ ก่อน แล้วจึงทวีความเร็วขึ้นจนสามารถออกเสียงควบกล้ำได้ในที่สุด ดังนี้

ชะ - หวาน	ชะ - หวาน	ชะ - หวาน	๐	ชวาน
ชะ - หวัน	ชะ - หวัน	ชะ - หวัน	๐	ชวัน
ชะ - หวัก	ชะ - หวัก	ชะ - หวัก	๐	ชวัก
ชะ - ไห่ว	ชะ - ไห่ว	ชะ - ไห่ว	๐	ไช่ว
ชะ - ว่าง	ชะ - ว่าง	ชะ - ว่าง	๐	ชว้าง
ชะ - วาย	ชะ - วาย	ชะ - วาย	๐	ควาย
ชะ - ว้า	ชะ - ว้า	ชะ - ว้า	๐	คว้า
ชะ - วาม	ชะ - วาม	ชะ - วาม	๐	ความ
ชะ - วัน	ชะ - วัน	ชะ - วัน	๐	ควัน
ชะ - แว	ชะ - แว	ชะ - แว	๐	ควแ

หมายเหตุ ให้นักเรียนฝึกออกเสียงพร้อมกันและเป็นรายบุคคล ประมาณ ๔ - ๕ รอบ

๒.๒ ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำละ ๓ ครั้ง โดยการสลับเสียงกับคำที่ไม่ควบกล้ำ ดังนี้

คว	คว	คว
ชวาน	ชวาน	ชวาน
ควัน	ควัน	ควัน
ชวัน	ชวัน	ชวัน
คว	คว	คว

แบบฝึกที่ ๒ หน้า ๓

ชวัก	ชวัก	ชวัก
ควัว	ควัว	ควัว
ไชวู	ไชวู	ไชวู
ควาย	ควาย	ควาย
ชว้าง	ชว้าง	ชว้าง

๓. ชั้นการประเมินผล

๓.๑ สังเกตจากการออกเสียงคำควบกล้ำในข้อ ๒.๑.๒ และ ๒.๒

๓.๒ เมื่ออ่านเป็นรายบุคคล ครูให้นักเรียนร่วมกันสังเกตการออกเสียงของเพื่อนว่าคำใดออกเสียงผิด

แบบทดสอบเก็บคะแนน

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่กำหนดให้ต่อไปนี้ คำละ ๑ ครั้ง

ชวา	ชวิต	แขวน	ชวิบ	ชวาก
ควาญ	ควัว	แคว้น	คว้าง	ควัก

จำนวนคำที่อ่านถูก.....คำ

เก่งมากครับ
ฝึกบ่อย ๆ นะเพื่อน ๆ

แบบฝึกที่ ๒ หน้า ๔

แบบประเมินผลการทดสอบเก็บคะแนน
การออกเสียงคำควบกล้ำ "ขว, คว"

ชื่อ - สกุล ชั้น ม. ๑/.....

❖ ❖ ❖

คำที่	คำควบกล้ำ "ขว, คว"	ผลการประเมิน	
		อ่านถูก	อ่านผิด
๑	ขวา		
๒	ขวิด		
๓	แขวน		
๔	ขยับ		
๕	ขวาก		
๖	ควาญ		
๗	คว่า		
๘	ควั่น		
๙	คว้าง		
๑๐	ควัก		

รวม.....คะแนน

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(นายชฤตภณ สุวรรณรักษ์)
ครูผู้ประเมิน

แบบฝึกที่ ๗

การออกเสียงคำควบกล้ำ

"ตว"

คำที่ใช้ฝึก	ตว่า	ตวี	ตววจ	ตวาก	ไตว
	เตวียม	ตวอก	ตวา	ตวอง	ตวง

วิธีดำเนินการฝึก

๑. ขั้นการฟังเพื่อแยกความแตกต่างของเสียง

๑.๑ ครูออกเสียงคำที่ใช้ฝึกให้นักเรียนฟังคำละ ๓ ครั้ง

๑.๒ ครูออกเสียงคำอีกคำละ ๒ ครั้งแล้วให้นักเรียนตอบว่า **เหมือนกัน**

หรือ **ต่างกัน** ตามเสียงที่ครูออกดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
ตว่า	ตว่า
ตี	ตี
ตววจ	ตวต
ตวาก	ตวาก
ไตว	ไต

หมายเหตุ ให้นักเรียนตอบพร้อมกันและตอบเป็นรายบุคคล

๑.๓ ครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่าคำที่ไม่ออกเสียงควบกล้ำจะแทนด้วย

หมายเลข ๑ คำที่ออกเสียงควบกล้ำจะแทนด้วย **หมายเลข ๒** ให้นักเรียนตั้งใจฟังแล้วตอบว่าเสียงที่ได้ยินนั้นคือหมายเลข **๑** หรือ **๒** ดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
เตวียม	เตียม
ตอก	ตวอก
ตวา	ตวา
ตอง	ตอง
ตวง	ตวง

หมายเหตุ ให้นักเรียนตอบพร้อมกันและตอบเป็นรายบุคคล

แบบฝึกที่ ๗ หน้า ๒

๒. ชั้นการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ

๒.๑ การออกเสียงควบกล้ำกับพยัญชนะ **ต** ให้นักเรียนฝึกออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีดังต่อไปนี้

๒.๑.๑ ออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีแยกเสียงเป็น ๒ พยางค์ เช่น คำว่า **ตว่า** ให้แยกเป็น **ตะ - ว่า**

๒.๑.๒ ออกเสียงคำควบกล้ำที่แยกเป็น ๒ พยางค์นั้นซ้ำ ๆ ก่อน แล้วจึงทวิความเร็วขึ้นจนสามารถออกเสียงควบกล้ำได้ในที่สุด ดังนี้

ตะ - ว่า	ตะ - ว่า	ตะ - ว่า	➞	ตว่า
ตะ - วี	ตะ - วี	ตะ - วี	➞	ตวี
ตะ - หูวต	ตะ - หูวต	ตะ - หูวต	➞	ตววจ
ตะ - หูวาก	ตะ - หูวาก	ตะ - หูวาก	➞	ตวาก
ตะ - ไว	ตะ - ไว	ตะ - ไว	➞	ไตว
ตะ - เวียม	ตะ - เวียม	ตะ - เวียม	➞	เตวียม
ตะ - หูวอก	ตะ - หูวอก	ตะ - หูวอก	➞	ตวอก
ตะ - วา	ตะ - วา	ตะ - วา	➞	ตวา
ตะ - รอง	ตะ - รอง	ตะ - รอง	➞	ตรอง
ตะ - รง	ตะ - รง	ตะ - รง	➞	ตรง

หมายเหตุ ให้นักเรียนฝึกออกเสียงพร้อมกันและเป็นรายบุคคล ประมาณ ๔ - ๕ รอบ

๒.๒ ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำละ ๓ ครั้ง โดยการสลับเสียงกับคำที่ไม่ควบกล้ำ ดังนี้

ต่า	ต่า	ต่า	➞	ตว่า	ตว่า	ตว่า
ตี่	ตี่	ตี่	➞	ตวี	ตวี	ตวี
ตวต	ตวต	ตวต	➞	ตววจ	ตววจ	ตววจ
ตวาก	ตวาก	ตวาก	➞	ตวาก	ตวาก	ตวาก
ไต	ไต	ไต	➞	ไตว	ไตว	ไตว

แบบฝึกที่ ๗ หน้า ๓

๒.๓ ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงแบบสลับคำต่อคำ ดังนี้

เตรียม	เตรียม	เตรียม	เตรียม
ตวอก	ตอก	ตวอก	ตอก
ตวา	ต่า	ตวา	ต่า
ตวอง	ตอง	ตวอง	ตอง
ตวง	ตง	ตวง	ตง

๓. ขั้นการประเมินผล

๓.๑ สังเกตจากการออกเสียงคำควบกล้ำในข้อ ๒.๑, ๒.๒ และ ๒.๓

๓.๒ เมื่ออ่านเป็นรายบุคคล ครูให้นักเรียนช่วยกันสังเกตการออกเสียงของเพื่อนว่าคำใดออกเสียงผิด

แบบทดสอบเก็บคะแนน

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่กำหนดให้ต่อไปนี้ คำละ ๑ ครั้ง

ตวิ๊ก	ตวอง	ตวู	ตวม	ตวิ้ง
ตวิ	ตวู	ตวาบ	ตวอม	ตวาต

จำนวนคำที่อ่านถูก.....คำ

ต๊ะ-ห่า... ต๊ะ-ห่า... ตห่า
ผมก็ออกเสียงได้ถูกต้องนะครับ

แบบฝึกที่ ๗ หน้า ๔

แบบประเมินผลการทดสอบเก็บคะแนน
การออกเสียงคำควบกล้ำ "ตร"

ชื่อ - สกุล ชั้น ม. ๑/.....

ผลคะแนน ❖ ผลคะแนน

คำที่	คำควบกล้ำ "ตร"	ผลการประเมิน	
		อ่านถูก	อ่านผิด
๑	ตริก		
๒	ตรอง		
๓	ตรู		
๔	ตรม		
๕	ตริง		
๖	ตริ		
๗	ตรุ		
๘	ตราบ		
๙	ตรอม		
๑๐	ตราต		

รวม.....คะแนน

ข้อเสนอนแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(นายชุตภณ สุวรรณรักษ์)
ครูผู้ประเมิน

แบบฝึกที่ ๘

การออกเสียงคำควบกล้ำ

"ปร"

คำที่ใช้ฝึก	ปรับ	ปรุง	แปร	ปราบ	เปรี้ยว
	ไปรย	ปราย	เปรียบ	ไปรง	ปรอง

วิธีดำเนินการฝึก

๑. ขั้นการฟังเพื่อแยกความแตกต่างของเสียง

๑.๑ ครูออกเสียงคำที่ใช้ฝึกให้นักเรียนฟังคำละ ๓ ครั้ง

๑.๒ ครูออกเสียงคำอีกคำละ ๒ ครั้งแล้วให้นักเรียนตอบว่า **เหมือนกัน**

หรือ **ต่างกัน** ตามเสียงที่ครูออกดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
ปรับ	ปรับ
ปรุง	ปรุง
แปร	แปร
ปราบ	ปราบ
เปรี้ยว	เปรี้ยว

หมายเหตุ ให้นักเรียนตอบพร้อมกันและตอบเป็นรายบุคคล

๑.๓ ครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่าคำที่ไม่ออกเสียงควบกล้ำจะแทนด้วย

หมายเลข ๑ คำที่ออกเสียงควบกล้ำจะแทนด้วย **หมายเลข ๒** ให้นักเรียนตั้งใจฟังแล้วตอบว่าเสียงที่ได้ยินนั้นคือหมายเลข **๑** หรือ **๒** ดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
ไปรย	ไปรย
ปราย	ปราย
เปรียบ	เปรียบ
ไปรง	ไปรง
ปรอง	ปรอง

หมายเหตุ ให้นักเรียนตอบพร้อมกันและตอบเป็นรายบุคคล

แบบฝึกที่ ๔ หน้า ๒

๒. ขั้นการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ

๒.๑ การออกเสียงควบกล้ำกับพยัญชนะ **ปร** ให้นักเรียนฝึกออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีดังต่อไปนี้

๒.๑.๑ ออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีแยกเสียงเป็น ๒ พยางค์ เช่น คำว่า **ปรับ** ให้แยกเป็น **ปะ - ทุรับ**

๒.๑.๒ ออกเสียงคำควบกล้ำที่แยกเป็น ๒ พยางค์นั้นซ้ำ ๆ ก่อน แล้วจึงทวีความเร็วขึ้นจนสามารถออกเสียงควบกล้ำได้ในที่สุด ดังนี้

ปะ - ทุรับ	ปะ - ทุรับ	ปะ - ทุรับ	⊙	ปรับ
ปะ - รุง	ปะ - รุง	ปะ - รุง	⊙	ปรุง
ปะ - แว	ปะ - แว	ปะ - แว	⊙	แปร
ปะ - ทูวาบ	ปะ - ทูวาบ	ปะ - ทูวาบ	⊙	ปรวาบ
ปะ - เรี้ยว	ปะ - เรี้ยว	ปะ - เรี้ยว	⊙	เปรี้ยว
ปะ - ไวย	ปะ - ไวย	ปะ - ไวย	⊙	ไปวย
ปะ - รวย	ปะ - รวย	ปะ - รวย	⊙	ปรวย
ปะ - เทวียบ	ปะ - เทวียบ	ปะ - เทวียบ	⊙	เปรวียบ
ปะ - ไท้วง	ปะ - ไท้วง	ปะ - ไท้วง	⊙	ไป้วง
ปะ - รอง	ปะ - รอง	ปะ - รอง	⊙	ปรอง

หมายเหตุ ให้นักเรียนฝึกออกเสียงพร้อมกันและเป็นรายบุคคล
ประมาณ ๔ - ๕ รอบ

๒.๒ ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำละ ๓ ครั้ง โดยการสลับเสียงกับคำที่ไม่ควบกล้ำ ดังนี้

ปรับ	ปรับ	ปรับ	⊙	ปรับ	ปรับ	ปรับ
ปรุง	ปรุง	ปรุง	⊙	ปุง	ปุง	ปุง
แปร	แปร	แปร	⊙	แปร	แปร	แปร
ปรวาบ	ปรวาบ	ปรวาบ	⊙	ปวาบ	ปวาบ	ปวาบ
เปรี้ยว	เปรี้ยว	เปรี้ยว	⊙	เปรี้ยว	เปรี้ยว	เปรี้ยว

แบบฝึกที่ ๘ หน้า ๓

๒.๓ ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงแบบสลับคำต่อคำ ดังนี้

ไปย	ไปย	ไปย	ไปย
ปาย	ปวาย	ปาย	ปวาย
เปียบ	เปรียบ	เปียบ	เปรียบ
ไปง	ไปรง	ไปง	ไปรง
ปอง	ปรอง	ปอง	ปรอง

๓. ขั้นการประเมินผล

๓.๑ สังเกตจากการออกเสียงคำควบกล้ำในข้อ ๒.๑, ๒ และ ๒.๓

๓.๒ เมื่ออ่านเป็นรายบุคคล ครูให้นักเรียนร่วมกันสังเกตการออกเสียงของเพื่อนว่าคำใดออกเสียงผิด

แบบทดสอบเก็บคะแนน

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่กำหนดให้ต่อไปนี้ คำละ ๑ ครั้ง

ไปรด	ประ	แปร	ปรัก	ปริก
ปรวด	เปรียว	ปรุ	เปรียบ	เปรย

จำนวนคำที่อ่านถูก.....คำ

เก่งมากครับเพื่อน ๆ
ออกเสียงได้ถูกต้องทั้งหมดเลย

แบบฝึกที่ ๔ หน้า ๔

แบบประเมินผลการทดสอบเก็บคะแนน การออกเสียงคำควบกล้ำ "ปร"

ชื่อ - สกุล ชั้น ม. ๑/.....

❖ ❖ ❖

คำที่	คำควบกล้ำ "ปร"	ผลการประเมิน	
		อ่านถูก	อ่านผิด
๑	โปรด		
๒	ประ		
๓	แปร		
๔	ปรัก		
๕	ปริก		
๖	ปราด		
๗	เปรียว		
๘	ปรุ		
๙	เปรียบ		
๑๐	เปรย		

รวม.....คะแนน

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ

 (นายชฤตภณ สุวรรณรักษ์)
 ครูผู้ประเมิน

แบบฝึกที่ ๙

การออกเสียงคำควบกล้ำ

"ปล"

คำที่ใช้ฝึก	เปลี่ยน	แปลง	ปลอบ	เปลว	ปลอม
	ปล่อย	ปลา	ปลวก	ปลุก	แปลก

วิธีดำเนินการฝึก

๑. ขั้นการฟังเพื่อแยกความแตกต่างของเสียง

๑.๑ ครูออกเสียงคำที่ใช้ฝึกให้นักเรียนฟังคำละ ๓ ครั้ง

๑.๒ ครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่าคำที่ออกเสียงควบกล้ำจะแทนด้วย

หมายเลข ๑ คำที่ไม่ออกเสียงควบกล้ำจะแทนด้วย **หมายเลข ๒** ให้นักเรียนตั้งใจฟังแล้วตอบว่าเสียงที่ได้ยินนั้นคือหมายเลข ๑ หรือ ๒ ดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
เปลี่ยน	เปลี่ยน
แปลง	แปลง
ปลอบ	ปลอบ
เปลว	เปลว
ปลอม	ปอม

หมายเหตุ ให้นักเรียนตอบพร้อมกันและตอบเป็นรายบุคคล

๑.๓ ครูออกเสียงคำอีกคำละ ๒ ครั้งแล้วให้นักเรียนตอบว่า **เหมือนกัน** หรือ **ต่างกัน** ตามเสียงที่ครูออกดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
ปล่อย	ปล่อย
ปลา	ปา
ปลวก	ปาก
ปลุก	ปลุก
แปลก	แปลก

หมายเหตุ ให้นักเรียนตอบพร้อมกันและตอบเป็นรายบุคคล

แบบฝึกที่ ๘ หน้า ๒

๒. ขั้นการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ

๒.๑ การออกเสียงควบกล้ำกับพยัญชนะ **ปล** ให้นักเรียนฝึกออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีดังต่อไปนี้

๒.๑.๑ ออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีแยกเสียงเป็น ๒ พยางค์ เช่น คำว่า **เปลี่ยน** ให้แยกเป็น **ปะ - ทุเลียน**

๒.๑.๒ ออกเสียงคำควบกล้ำที่แยกเป็น ๒ พยางค์นั้นซ้ำ ๆ ก่อน แล้วจึงทวิความเร็วขึ้นจนสามารถออกเสียงควบกล้ำได้ในที่สุด ดังนี้

ปะ - ทุเลียน	ปะ - ทุเลียน	ปะ - ทุเลียน	➞	เปลี่ยน
ปะ - แลง	ปะ - แลง	ปะ - แลง	➞	แปลง
ปะ - ทุลอบ	ปะ - ทุลอบ	ปะ - ทุลอบ	➞	ปลอบ
ปะ - เลว	ปะ - เลว	ปะ - เลว	➞	เปลว
ปะ - ลอม	ปะ - ลอม	ปะ - ลอม	➞	ปลอม
ปะ - ทุล่อย	ปะ - ทุล่อย	ปะ - ทุล่อย	➞	ปล่อย
ปะ - ลา	ปะ - ลา	ปะ - ลา	➞	ปลา
ปะ - ทุลวก	ปะ - ทุลวก	ปะ - ทุลวก	➞	ปลวก
ปะ - ทุลูก	ปะ - ทุลูก	ปะ - ทุลูก	➞	ปลูก
ปะ - ทุลก	ปะ - ทุลก	ปะ - ทุลก	➞	ปลก

หมายเหตุ ให้นักเรียนฝึกออกเสียงพร้อมกันและเป็นรายบุคคล
ประมาณ ๔ - ๕ รอบ

๒.๒ ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำละ ๓ ครั้ง โดยการสลับเสียงกับคำที่ไม่ควบกล้ำ ดังนี้

ปลก ปลก ปลก	➞	แปก แปก แปก
เปลี่ยน เปลี่ยน เปลี่ยน	➞	เปลี่ยน เปลี่ยน เปลี่ยน
ปลูก ปลูก ปลูก	➞	ปูก ปูก ปูก
แปลง แปลง แปลง	➞	แปลง แปลง แปลง
ปลวก ปลวก ปลวก	➞	ปวก ปวก ปวก

แบบฝึกที่ ๙ หน้า ๓

ปอบ	ปอบ	ปอบ	➡	ปลอบ	ปลอบ	ปลอบ
ปลา	ปลา	ปลา	➡	ป่า	ป่า	ป่า
เปว	เปว	เปว	➡	เปลว	เปลว	เปลว
ปล่อย	ปล่อย	ปล่อย	➡	ปอย	ปอย	ปอย
ปอม	ปอม	ปอม	➡	ปลอม	ปลอม	ปลอม

๓. ชั้นการประเินผล

๓.๑ สังเกตจากการออกเสียงคำควบกล้ำในข้อ ๒.๑.๒ และ ๒.๒

๓.๒ เมื่ออ่านเป็นรายบุคคล ครูให้นักเรียนร่วมกันสังเกตการออกเสียงของเพื่อนว่าคำใดออกเสียงผิด

แบบทดสอบเก็บคะแนน

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่กำหนดให้ต่อไปนี้ คำละ ๑ ครั้ง

ปลอด	ปลิ้น	ปลึก	ปลิง	เปล
แปล	เปลี้ยว	ปล้า	ปลี	เปลือก

จำนวนคำที่อ่านถูก.....คำ

แบบฝึกที่ ๔ หน้า ๔

แบบประเมินผลการทดสอบเก็บคะแนน การออกเสียงคำควบกล้ำ "ปล"

ชื่อ - สกุล ชั้น ม. ๑/.....

๐๐๐๐ ❖ ๐๐๐๐

คำที่	คำควบกล้ำ "ปล"	ผลการประเมิน	
		อ่านถูก	อ่านผิด
๑	ปลอต		
๒	ปลิ้น		
๓	ปลีก		
๔	ปลิง		
๕	เปล		
๖	แปล		
๗	เปลี่ยว		
๘	ปล้ำ		
๙	ปลี		
๑๐	เปลือก		

รวม.....คะแนน

ชื่อเส้นอเนาะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(นายชุตภณ สุวรรณรักษ์)
ครูผู้ประเมิน

แบบฝึกที่ ๑๐

การออกเสียงคำควบกล้ำ

"พร"

คำที่ใช้ฝึก	พวาน	แพว	พวาว	พรัก	พรัอม
	พัว	เพวาะ	เพวียก	พริก	โพรง

วิธีดำเนินการฝึก

๑. ขั้นการฟังเพื่อแยกความแตกต่างของเสียง

๑.๑ ครูออกเสียงคำที่ใช้ฝึกให้นักเรียนฟังคำละ ๓ ครั้ง

๑.๒ ครูออกเสียงคำอีกคำละ ๒ ครั้งแล้วให้นักเรียนตอบว่า **เหมือนกัน**

หรือ **ต่างกัน** ตามเสียงที่ครูออกดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
พวาน	พวาน
แพว	แพว
พวาว	พาว
พรัก	พัก
พรัอม	พัวอม

หมายเหตุ ให้นักเรียนตอบพร้อมกันและตอบเป็นรายบุคคล

๑.๓ ครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่าคำที่ไม่ออกเสียงควบกล้ำจะแทนด้วย

หมายเลข ๑ คำที่ออกเสียงควบกล้ำจะแทนด้วย **หมายเลข ๒** ให้นักเรียนตั้งใจฟังแล้วตอบว่าเสียงที่ได้ยินนั้นคือหมายเลข **๑** หรือ **๒** ดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
พัว	พ้า
เพวาะ	เพวาะ
เพวียก	เพวียก
พิก	พริก
โพรง	โพรง

หมายเหตุ ให้นักเรียนตอบพร้อมกันและตอบเป็นรายบุคคล

๒. ชั้นการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ

๒.๑ การออกเสียงควบกล้ำกับพยัญชนะ พว ใ้ให้นักเรียนฝึกออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีดังต่อไปนี้

๒.๑.๑ ออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีแยกเสียงเป็น ๒ พยางค์ เช่น คำว่า **พราน** ให้แยกเป็น **พะ - ราน**

๒.๑.๒ ออกเสียงคำควบกล้ำที่แยกเป็น ๒ พยางค์นั้นซ้ำ ๆ ก่อน แล้วจึงทวีความเร็วขึ้นจนสามารถออกเสียงควบกล้ำได้ในที่สุด ดังนี้

พะ - ราน	พะ - ราน	พะ - ราน	➞	พราน
พะ - แรว	พะ - แรว	พะ - แรว	➞	แพรว
พะ - ราว	พะ - ราว	พะ - ราว	➞	พราว
พะ - รัก	พะ - รัก	พะ - รัก	➞	พรัก
พะ - ร้อม	พะ - ร้อม	พะ - ร้อม	➞	พร้อม
พะ - รั้า	พะ - รั้า	พะ - รั้า	➞	พรั้า
พะ - เราะะ	พะ - เราะะ	พะ - เราะะ	➞	เพราะะ
พะ - เรียก	พะ - เรียก	พะ - เรียก	➞	เพรียก
พะ - ริก	พะ - ริก	พะ - ริก	➞	พริก
พะ - โรง	พะ - โรง	พะ - โรง	➞	โพรง

หมายเหตุ ใ้ให้นักเรียนฝึกออกเสียงพร้อมกันและเป็นรายบุคคล ประมาณ ๔ - ๕ รอบ

๒.๒ ครูใ้ให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำละ ๓ ครั้ง โดยการสลับเสียงกับคำที่ไม่ควบกล้ำ ดังนี้

พร้อม	พร้อม	พร้อม	➞	พ้อม	พ้อม	พ้อม
โพง	โพง	โพง	➞	โพรง	โพรง	โพรง
พัก	พัก	พัก	➞	พรัก	พรัก	พรัก
พริก	พริก	พริก	➞	พิก	พิก	พิก
พาง	พาง	พาง	➞	พวาง	พวาง	พวาง

แบบฝึกที่ ๑๐ หน้า ๓

๒.๓ ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงแบบสลับคำต่อคำ ดังนี้

เพรียก	เพียก	เพรียก	เพียก
แพรว	แพว	แพรว	แพว
เพวระ	เพาระ	เพวระ	เพาระ
พราน	พาน	พราน	พาน
พัว	พัว	พัว	พัว

๓. ชั้นการประเมินผล

๓.๑ สังเกตจากการออกเสียงคำควบกล้ำในข้อ ๒.๑, ๒.๒ และ ๒.๓

๓.๒ เมื่ออ่านเป็นรายบุคคล ครูให้นักเรียนร่วมกันสังเกตการออกเสียงของเพื่อนว่าคำใดออกเสียงผิด

แบบทดสอบเก็บคะแนน

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่กำหนดให้ต่อไปนี้ คำละ ๑ ครั้ง

ไพรว	พริ้ง	พรวง	เพริศ	พฐู
พริ้ง	เพรียว	พริ้อม	เพรียง	พระ

จำนวนคำที่อ่านถูก.....คำ

เก่งมากครับ

ใกล้ถึงโค้งสุดท้ายแล้วนะเพื่อน

แบบฝึกที่ ๑๐ หน้า ๔

แบบประเมินผลการทดสอบเก็บคะแนน การออกเสียงคำควบกล้ำ "พร"

ชื่อ - สกุล ชั้น ม. ๑/.....

❖ ❖ ❖

คำที่	คำควบกล้ำ "พร"	ผลการประเมิน	
		อ่านถูก	อ่านผิด
๑	ไพร		
๒	พริ้ง		
๓	พวาง		
๔	เพริศ		
๕	พรุ		
๖	พริ้ง		
๗	เพรียว		
๘	พริ้ม		
๙	เพรียง		
๑๐	พระ		

รวม.....คะแนน

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ

 (นายชฤตภณ สุวรรณรักษ์)
 ครูผู้ประเมิน

แบบฝึกที่ ๑๑

การออกเสียงคำควบกล้ำ

"พล, พล"

คำที่ใช้ฝึก	พลิก	แพลง	เพลิง	เพลง	พลาต
	ปลัด	เปลอ	ไพล	ผลิ	แปล

วิธีดำเนินการฝึก

๑. ขั้นการฟังเพื่อแยกความแตกต่างของเสียง

๑.๑ ครูออกเสียงคำที่ใช้ฝึกให้นักเรียนฟังคำละ ๓ ครั้ง

๑.๒ ครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่าคำที่ไม่ออกเสียงควบกล้ำจะแทนด้วย

หมายเลข ๑ คำที่ออกเสียงควบกล้ำจะแทนด้วย **หมายเลข ๒** ให้นักเรียนตั้งใจฟัง แล้วตอบว่าเสียงที่ได้ยินนั้นคือหมายเลข ๑ หรือ ๒ ดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
พลิก	พิก
แพลง	แพง
เพลิง	เพลิง
เพลง	เพลง
พลาต	พลาต

หมายเหตุ ให้นักเรียนตอบพร้อมกันและตอบเป็นรายบุคคล

๑.๓ ครูออกเสียงคำอีกคำละ ๒ ครั้งแล้วให้นักเรียนตอบว่า **เหมือนกัน** หรือ **ต่างกัน** ตามเสียงที่ครูออกดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
ปลัด	ปลัด
เปลอ	เปลอ
ไพล	ไพล
ผลิ	ผลิ
แปล	แปล

หมายเหตุ ให้นักเรียนตอบพร้อมกันและตอบเป็นรายบุคคล

๒. ขั้นการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ

๒.๑ การออกเสียงควบกล้ำกับพยัญชนะ พล, พล ให้นักเรียนฝึกออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีดังต่อไปนี้

๒.๑.๑ ออกเสียงควบกล้ำโดยวิธีแยกเสียงเป็น ๒ พยางค์ เช่น คำว่า พลิก ให้แยกเป็น พะ - ลิก

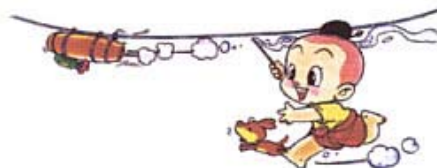
๒.๑.๒ ออกเสียงคำควบกล้ำที่แยกเป็น ๒ พยางค์นั้นซ้ำ ๆ ก่อน แล้วจึงทวีความเร็วขึ้นจนสามารถออกเสียงควบกล้ำได้ในที่สุด ดังนี้

พะ - ลิก	พะ - ลิก	พะ - ลิก	➞	พลิก
พะ - แลง	พะ - แลง	พะ - แลง	➞	แพลง
พะ - เลิง	พะ - เลิง	พะ - เลิง	➞	เพลิง
พะ - เลง	พะ - เลง	พะ - เลง	➞	เพลง
พะ - ลาด	พะ - ลาด	พะ - ลาด	➞	พลาด
พะ - หุ้ต	พะ - หุ้ต	พะ - หุ้ต	➞	พล้ต
พะ - เทุ่ล	พะ - เทุ่ล	พะ - เทุ่ล	➞	เพลล
พะ - ไหูล	พะ - ไหูล	พะ - ไหูล	➞	ไพล
พะ - หุ่ล	พะ - หุ่ล	พะ - หุ่ล	➞	พลล
พะ - แหูล	พะ - แหูล	พะ - แหูล	➞	แพลล

หมายเหตุ ให้นักเรียนฝึกออกเสียงพร้อมกันและเป็นรายบุคคล ประมาณ ๔ - ๕ รอบ

๒.๒ ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำละ ๓ ครั้ง โดยกาบสลับเสียงกับคำที่ไม่ควบกล้ำ ดังนี้

เพลง	เพลง	เพลง	➞	เพง	เพง	เพง
พลิก	พลิก	พลิก	➞	พลิก	พลิก	พลิก
เพิง	เพิง	เพิง	➞	เพลิง	เพลิง	เพลิง
แพลง	แพลง	แพลง	➞	แพง	แพง	แพง
พาด	พาด	พาด	➞	พลาด	พลาด	พลาด

แบบฝึกที่ ๑๑ หน้า ๓

แผล	แผล	แผล	๐	แพ	แพ	แพ
ฝัด	ฝัด	ฝัด	๐	พลัด	พลัด	พลัด
ผลิ	ผลิ	ผลิ	๐	ลี	ลี	ลี
เพอ	เพอ	เพอ	๐	เพลอ	เพลอ	เพลอ
ไพล	ไพล	ไพล	๐	ไพ	ไพ	ไพ

๓. ขึ้นการประเมินผล

๓.๑ สังเกตจากการออกเสียงคำควบกล้ำในข้อ ๒.๑.๒ และ ๒.๒

๓.๒ เมื่ออ่านเป็นรายบุคคล ครูให้นักเรียนช่วยกันสังเกตการออกเสียงของเพื่อนว่าคำใดออกเสียงผิด

แบบทดสอบเก็บคะแนน

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่กำหนดให้ต่อไปนี้ คำละ ๑ ครั้ง

พลั้ง	เพลิต	เพลิน	ไพล	พลอย
ผลาญ	ผลึก	ไพล่	แผลง	ผลุด

จำนวนคำที่อ่านถูก.....คำ

โห้โห้!!! เพี้ยน ๆ
ออกเสียงได้ถูกต้องทั้งหมดเลย

แบบฝึกที่ ๑๑ หน้า ๔

แบบประเมินผลการทดสอบเก็บคะแนน
การออกเสียงคำควบกล้ำ "พล, ผล"

ชื่อ - สกุล ชั้น ม. ๑/.....

❖ ❖ ❖

คำที่	คำควบกล้ำ "พล, ผล"	ผลการประเมิน	
		อ่านถูก	อ่านผิด
๑	พลัง		
๒	เพลิด		
๓	เพลิน		
๔	ไพล		
๕	พลอย		
๖	ผลาญ		
๗	ผลึก		
๘	ไพล่		
๙	เพลง		
๑๐	ผลุด		

รวม.....คะแนน

ข้อเสนอนะ:

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(นายชุตภณ สุวรรณรักษ์)
ครูผู้ประเมิน

ภาคผนวก ค.
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. จำนวนคำที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดก่อนการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ

จากการทดสอบกลุ่มตัวอย่างก่อนการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนวัดพุทธบูชา จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) จำนวน 1 ห้องเรียน ผลการทดสอบปรากฏผลดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 จำนวนคำที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดก่อนการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ
(เรียงลำดับจากคำที่นักเรียนออกเสียงผิดมากไปหาน้อย)

คำ	จำนวนนักเรียนที่ออกเสียงผิด	คิดเป็นร้อยละ
แพรว	28	70.00
พลาต	28	70.00
ตราก	28	70.00
เขลา	28	70.00
กราย	28	70.00
แปร	28	70.00
ขระ	28	70.00
ไคล	26	65.00
เปลว	26	65.00
คั้ง	26	65.00
ปลอม	26	65.00
เคลิ้ม	26	65.00
พลั้ง	26	65.00
โปรย	26	65.00
ขลั้ง	26	65.00
พร้า	26	65.00
คล่อง	22	55.00
เครง	22	55.00
ไพล	22	55.00
กลับ	22	55.00
กรี๊ด	22	55.00
ปลอบ	22	55.00

ตาราง 5 (ต่อ)

คำ	จำนวนนักเรียนที่ออกเสียงผิด	คิดเป็นร้อยละ
ควีน	21	52.50
เพราะ	21	52.50
เตรียม	17	42.50
พวาน	17	42.50
ผลอ	17	42.50
แคล่ว	17	42.50
คลา	16	40.00
เพลิง	16	40.00
ควัว	16	40.00
พริก	16	40.00
โคร่ง	14	35.00
เปลี่ยน	14	35.00
ปรุง	14	35.00
ปราบ	14	35.00
ขลาด	14	35.00
กลอก	14	35.00
ครอบ	14	35.00
ตรา	14	35.00
ปลา	13	32.50
พริก	13	32.50
ปรับ	13	32.50
เพลง	11	27.50
ขรุ	11	27.50
ปล่อย	11	27.50
เพลง	11	27.50
ผลัด	11	27.50
พราว	11	27.50
แปลง	11	27.50

ตาราง 5 (ต่อ)

คำ	จำนวนนักเรียนที่ออกเสียงผิด	คิดเป็นร้อยละ
ปราย	8	20.00
กลั่น	8	20.00
ตรา	8	20.00
กลัว	8	20.00
เคลื่อน	8	20.00
กราว	8	20.00
ตรวจ	8	20.00
กล้า	8	20.00
พร้อม	8	20.00
เกรง	7	17.50
กลืน	7	17.50
กรอง	7	17.50
เกรี้ยว	7	17.50
คล้าย	7	17.50
เปล่า	7	17.50
แกว่ง	-	-
ความ	-	-
กวด	-	-
ขวัญ	-	-
ชวาน	-	-
ไขว่	-	-
กวาง	-	-
ควาย	-	-
ชวัก	-	-
คว่ำ	-	-

จากตาราง 5 แสดงว่า

1. คำที่นักเรียนออกเสียงผิดมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 70.00 มีจำนวนทั้งสิ้น 7 คำ คือ
แพรว พลาด ตราก เขลา กราย
แปร ขระ
2. คำที่นักเรียนออกเสียงผิดคิดเป็นร้อยละ 65.00 มีจำนวนทั้งสิ้น 9 คำ คือ
ไคล เปลว คั้ง ปลอม เค็ลิม
พลั้ง โปรย ขลั้ง พร้า
3. คำที่นักเรียนออกเสียงผิดคิดเป็นร้อยละ 55.00 มีจำนวนทั้งสิ้น 6 คำ คือ
คล่อง เตรง ไพล กลับ กรีด
ปลอบ
4. คำที่นักเรียนออกเสียงผิดคิดเป็นร้อยละ 52.50 มีจำนวนทั้งสิ้น 2 คำ คือ
ควีน เพราะ
5. คำที่นักเรียนออกเสียงผิดคิดเป็นร้อยละ 42.50 มีจำนวนทั้งสิ้น 4 คำ คือ
เตรียม พราน เผลอ แคล่ว
6. คำที่นักเรียนออกเสียงผิดคิดเป็นร้อยละ 40.00 มีจำนวนทั้งสิ้น 4 คำ คือ
คลา เพลิง ครัว พลิก
7. คำที่นักเรียนออกเสียงผิดคิดเป็นร้อยละ 35.00 มีจำนวนทั้งสิ้น 8 คำ คือ
โคร่ง เปลี่ยน ปรง ปราบ ขลาด
กลอก ครอบ ตร้า
8. คำที่นักเรียนออกเสียงผิดคิดเป็นร้อยละ 32.50 มีจำนวนทั้งสิ้น 3 คำ คือ
ปลา พรัก ปรับ
9. คำที่นักเรียนออกเสียงผิดคิดเป็นร้อยละ 27.50 มีจำนวนทั้งสิ้น 7 คำ คือ
เพลง ขรุ ปล่อย แพลง ผลัด
พราว แปลง
10. คำที่นักเรียนออกเสียงผิดคิดเป็นร้อยละ 20.00 มีจำนวนทั้งสิ้น 9 คำ คือ
ปราย กลั่น ตรา กลัว เค็ลือน
กราว ตรวจ กล้า พร้อม
11. คำที่นักเรียนออกเสียงผิดคิดเป็นร้อยละ 17.50 มีจำนวนทั้งสิ้น 6 คำ คือ
เกรง กลิ่น กรอง เกรียว คลาย
เปล้า

12. คำที่นักเรียนออกเสียงไม่ผิดเลย มีจำนวนทั้งสิ้น 10 คำ คือ

แกว่ง	ความ	กวด	ขวัญ	ขวน
ไขว่	กวาง	ควาย	ขวก	คว่า

2. จำนวนคำที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดหลังการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ

จากการทดสอบกลุ่มตัวอย่างหลังการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ ผลการทดสอบปรากฏผลดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 จำนวนคำที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดหลังการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ
(เรียงลำดับจากคำที่นักเรียนออกเสียงผิดมากไปหาน้อย)

คำ	จำนวนนักเรียนที่ออกเสียงผิด	คิดเป็นร้อยละ
แปร	24	60.00
เคลิ้ม	24	60.00
พริ้ว	24	60.00
ไคล	24	60.00
พลาด	24	60.00
ขลัง	23	57.50
ปลอม	23	57.50
แพรว	23	57.50
ตราบ	23	57.50
เปลว	23	57.50
เขลา	23	57.50
ครึ่ง	23	57.50
เพราะ	20	50.00
เครง	20	50.00
ขระ	20	50.00
ปลอบ	18	45.00
กราย	18	45.00
พลั้ง	18	45.00

ตาราง 6 (ต่อ)

คำ	จำนวนนักเรียนที่ออกเสียงผิด	คิดเป็นร้อยละ
กลับ	18	45.00
กรีด	18	45.00
ไปรย	18	45.00
คลอง	18	45.00
ไพล	15	37.50
แคล่ว	15	37.50
เตรียม	15	37.50
ครั้น	15	37.50
พลิก	15	37.50
ปรับ	12	30.00
กลอก	12	30.00
คร้าว	12	30.00
พวาน	12	30.00
ตรา	12	30.00
ปรุง	12	30.00
ผลอ	12	30.00
ครอบ	12	30.00
โคร่ง	12	30.00
เพลิง	9	22.50
แปลง	9	22.50
พรัก	9	22.50
คลา	9	22.50
เพลง	9	22.50
ปราบ	9	22.50
ขลาด	6	15.00
ปลา	6	15.00
เปลี่ยน	6	15.00

ตาราง 6 (ต่อ)

คำ	จำนวนนักเรียนที่ออกเสียงผิด	คิดเป็นร้อยละ
กล้า	6	15.00
ตรา	5	12.50
ปราช	5	12.50
ขรุ	5	12.50
ปล่อย	5	12.50
พราว	5	12.50
เคลื่อน	5	12.50
เปล่า	5	12.50
กราว	5	12.50
ผลัด	5	12.50
กลั่น	5	12.50
พร้อม	3	7.50
คล้าย	3	7.50
เพลง	3	7.50
กลัว	-	-
กรอง	-	-
ตรวจ	-	-
กลืน	-	-
เกรี้ยว	-	-
เกรง	-	-
แกว่ง	-	-
ความ	-	-
กวัด	-	-
ขวัญ	-	-
ขวาน	-	-
ไขว่	-	-
กว้าง	-	-

10. คำที่นักเรียนออกเสียงผิดคิดเป็นร้อยละ 7.50 มีจำนวนทั้งสิ้น 3 คำ คือ

พร้อม คลาย แพลง

11. คำที่นักเรียนออกเสียงไม่ผิดเลย มีจำนวนทั้งสิ้น 16 คำ คือ

กลัว กรอง ตรวจ กลิ่น เกี้ยว

เกรง แก่ง ความ กัด ชั่วญ

ชวาน ไชว กวาง ควาย ชวก

คว่า

จากข้อมูลในตาราง 5 และตาราง 6 ผู้วิจัยนำค่าร้อยละของคำที่นักเรียนออกเสียงผิดก่อนการฝึกและหลังการฝึกมาเปรียบเทียบเพื่อหาค่าร้อยละที่นักเรียนออกเสียงผิดลดลง ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังแสดงในตาราง 7

ตาราง 7 แสดงค่าร้อยละของคำที่นักเรียนออกเสียงผิดก่อนการฝึกและหลังการฝึกและค่าร้อยละที่นักเรียนออกเสียงผิดลดลง (เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย)

คำ	ค่าร้อยละ ที่ออกเสียงผิดก่อนฝึก	ค่าร้อยละ ที่ออกเสียงผิดหลังฝึก	ค่าร้อยละ ที่ออกเสียงผิดลดลง (ก่อนฝึก - หลังฝึก)
แพรว	70.00	57.50	12.50
พลาด	70.00	60.00	10.00
ตราก	70.00	57.50	12.50
เขลา	70.00	57.50	12.50
กราย	70.00	45.00	25.00
แปร	70.00	60.00	10.00
ชระ	70.00	50.00	20.00
ไคล	65.00	60.00	5.00
เปลว	65.00	57.50	7.50
คริ่ง	65.00	57.50	7.50
ปลอม	65.00	57.50	7.50
เคลิ้ม	65.00	60.00	5.00
พลั้ง	65.00	45.00	20.00
โปรย	65.00	45.00	20.00

ตาราง 7 (ต่อ)

คำ	ค่าธรรมเนียม ที่ออกเสียงผิดก่อนฝึก	ค่าธรรมเนียม ที่ออกเสียงผิดหลังฝึก	ค่าธรรมเนียม ที่ออกเสียงผิดลดลง (ก่อนฝึก - หลังฝึก)
ขลัง	65.00	57.50	7.50
พริ้ว	65.00	60.00	5.00
คล้อง	55.00	45.00	10.00
เครง	55.00	50.00	5.00
ไพล	55.00	37.50	17.50
กลับ	55.00	45.00	10.00
กรีด	55.00	45.00	10.00
ปลอบ	55.00	45.00	10.00
ครั้น	52.50	37.50	15.00
เพราะ	52.50	50.00	2.50
เตรียม	42.50	37.50	5.00
พราน	42.50	30.00	12.50
เปลอ	42.50	30.00	12.50
แคล้ว	42.50	37.50	5.00
คลา	40.00	22.50	17.50
เพลิง	40.00	22.50	17.50
คร้าว	40.00	30.00	10.00
พลิก	40.00	37.50	2.50
โคร่ง	35.00	30.00	5.00
เปลี่ยน	35.00	15.00	20.00
ปรง	35.00	30.00	5.00
ปราบ	35.00	22.50	12.50
ขลาด	35.00	15.00	20.00
กลอก	35.00	30.00	5.00
ครอบ	35.00	30.00	5.00
ตรำ	35.00	30.00	5.00

ตาราง 7 (ต่อ)

คำ	ค่าธรรมเนียม ที่ออกเสียงผิดก่อนฝึก	ค่าธรรมเนียม ที่ออกเสียงผิดหลังฝึก	ค่าธรรมเนียม ที่ออกเสียงผิดลดลง (ก่อนฝึก - หลังฝึก)
ปลา	32.50	15.00	17.50
พริก	32.50	22.50	10.00
ปรับ	32.50	30.00	2.50
เพลง	27.50	22.50	5.00
ขรุ	27.50	12.50	15.00
ปล่อย	27.50	12.50	15.00
แพลง	27.50	7.50	20.00
ผลัด	27.50	12.50	15.00
พราว	27.50	12.50	15.00
แปลง	27.50	22.50	5.00
ปราย	20.00	12.50	7.50
กลิ่น	20.00	12.50	7.50
ตรา	20.00	12.50	7.50
กลัว	20.00	-	20.00
เคลื่อน	20.00	12.50	7.50
กราว	20.00	12.50	7.50
ตรวจ	20.00	-	20.00
กล้า	20.00	15.00	5.00
พร้อม	20.00	7.50	12.50
เกรง	17.50	-	17.50
กลิ่น	17.50	-	17.50
กรอง	17.50	-	17.50
เกรี้ยว	17.50	-	17.50
คลาย	17.50	7.50	10.00
เปล่า	17.50	12.50	5.00
แกว่ง	-	-	-

ตาราง 7 (ต่อ)

คำ	ค่าร้อยละ ที่ออกเสียงผิดก่อนฝึก	ค่าร้อยละ ที่ออกเสียงผิดหลังฝึก	ค่าร้อยละ ที่ออกเสียงผิดลดลง (ก่อนฝึก - หลังฝึก)
ความ	-	-	-
กวด	-	-	-
ขวัญ	-	-	-
ขวาน	-	-	-
ไขว่	-	-	-
กวาง	-	-	-
ควาย	-	-	-
ขวัก	-	-	-
ควัว	-	-	-

จากตารางสามารถสรุปได้ว่าหลังการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำแล้วค่าร้อยละของคำที่นักเรียนออกเสียงผิดมีจำนวนลดลงทุกคำ ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำได้ดีขึ้น

3. การเปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนในการออกเสียงคำควบกล้ำก่อนการฝึกและหลังการฝึก

เพื่อเป็นการเปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนในการออกเสียงคำควบกล้ำโดยวิเคราะห์ข้อมูลจากผลต่างคะแนนของนักเรียนที่ออกเสียงคำควบกล้ำก่อนการฝึกและหลังการฝึกว่าเป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งขึ้นไว้หรือไม่ การวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลดังแสดงในตาราง 8

ตาราง 8 ผลต่างคะแนนของนักเรียนที่ออกเสียงคำตอบล้าก่อนการฝึกและหลังการฝึก

นักเรียนคนที่	คะแนนก่อนการฝึก	คะแนนหลังการฝึก	คะแนน	คะแนน
	I (คะแนนเต็ม 75 คะแนน)	F (คะแนนเต็ม 75 คะแนน)	ความก้าวหน้า F - I = D	ความก้าวหน้า ยกกำลังสอง D ²
1	51	64	13	169
2	47	60	13	169
3	50	65	15	225
4	47	63	16	256
5	48	62	14	196
6	42	52	10	100
7	49	64	15	225
8	51	70	19	361
9	48	65	17	289
10	53	69	16	256
11	54	70	16	256
12	54	64	10	100
13	51	68	17	289
14	54	67	13	169
15	56	72	16	256
16	57	67	10	100
17	54	64	10	100
18	51	68	17	289
19	53	70	17	289
20	53	69	16	256
21	52	66	14	196
22	52	69	17	289
23	43	54	11	121
24	49	65	16	256
25	41	51	10	100
26	53	68	15	225

ตาราง 8 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนก่อนการฝึก	คะแนนหลังการฝึก	คะแนน	คะแนน
	I (คะแนนเต็ม 75 คะแนน)	F (คะแนนเต็ม 75 คะแนน)	ความก้าวหน้า $F - I = D$	ความก้าวหน้า ยกกำลังสอง D^2
27	53	66	13	169
28	50	71	21	441
29	51	67	16	256
30	51	68	17	289
31	54	63	9	81
32	49	60	11	121
33	48	64	16	256
34	55	69	14	196
35	46	61	15	225
36	52	69	17	289
37	53	69	16	256
38	54	67	13	169
39	54	70	16	256
40	57	68	11	121
คะแนนรวม	2040	2618	578	8662
คะแนนเฉลี่ย	51.00	65.45	14.45	
ร้อยละ ของคะแนนเฉลี่ย	68.00	87.26	19.26	

ภาคผนวก ง.

หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5731

ที่ ศธ 0519.12/6956

วันที่ ๑๗ ตุลาคม 2548

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

เนื่องด้วย นายรตถกมล สุวรรณรักษ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการมัธยมศึกษา (การสอนภาษาไทย) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพุทธนุชา” โดยมิ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุมานัน รุ่งเรืองธรรม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ขจรศรี ชาติกานนท์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำ และแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายรตถกมล สุวรรณรักษ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญสิริ จีระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/๒๗๕๕

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒๒ ตุลาคม 2548

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนทวีธาภิเศก 2

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบ และแบบฝึก

เนื่องด้วย นายชุตถกณ สุวรรณรักษ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการมัธยมศึกษา(การสอนภาษาไทย) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพุทธบูชา” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุมานัน รุ่งเรืองธรรม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ธารรัตน์ บุญประเทือง เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบทดสอบการออกเสียงคำควบกล้ำ และ แบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายชุตถกณ สุวรรณรักษ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญสิริ จิระเชษฐกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-4263222

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ - ชื่อสกุล	นายชุตตภณ สุวรรณรักษ์
วันเดือนปีเกิด	25 กันยายน 2521
สถานที่เกิด	อำเภอเมืองราชบุรี จังหวัดราชบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	370 หมู่ที่ 2 เอราวัณคอนโด ห้อง 314 ถนนพุทธบูชา แขวงบางมด เขตทุ่งครุ กรุงเทพมหานคร 10140
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่ง ครู
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนวัดพุทธบูชา แขวงบางมด เขตทุ่งครุ กรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม กรุงเทพมหานคร เขต 3 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2543	ศศ.บ. ภาษาไทย จาก สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
พ.ศ. 2549	กศ.ม. การมัธยมศึกษา (การสอนภาษาไทย) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ